

ANUL XL

IULIE-AUGUST

CURIERUL ADVENTIST

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST
DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.

NR.

7-8

1962

În vremurile de demult viețuia în Italia un iscusit meșter mozaicar. Artă cu care se pricepea să alcătuiască desene ornamentale sau figurative, lipind între ele cu mortar sau mastic plăci sau bucăți mici de diferite materiale de forme și culori variate, l-au făcut să fie cunoscut și apreciat în toate regiunile Italiei. Talentul său în această artă decorativă nu era întrecut de nimeni. El avea în serviciul său un băiat care, rămânând orfan de ambii părinți, a fost nevoit să se angajeze pentru diferite lucrări casnice ca să-și câștige existența. Băiatul deretica toată ziua prin atelier și din când în când mai da o mână de ajutor meșterului ori de câte ori se simțea nevoie. Era cuminte, cuvincios și ascultător. Din această cauză, meșterul mozaicar îl iubea foarte mult și se hotărîse a-l instrui în artă de a alcătui mozaicuri.

Intr-o seară, băiatul se apropie cu sfială de meșterul său și cu multă timiditate îl rugă să-i dea voie să strângă rămășițele de sticlă ce rămăneau zilnic pe jos în atelier. Meșterul s-a inovit fără ezitare, zicîndu-i „Băiatul meu, aceste bucăți de sticlă nu-mi mai folosesc la nimic. Fă ce vrei cu ele!” Din clipa aceea, băiatul putea fi văzut în fiecare seară cum examina cu multă atenție bucățelele de sticlă și cum pe unele le păstra, iar pe altele le arunca.

Au trecut ani de atunci. Meșterul uitase de-acum de ciudata cerere a devotatului său ucenic. Intr-o zi, el intră într-una din magazinele în care avea obiceiul să intre foarte rar. Încă de la primul pas, a rămas înmărmurit. În magazie, printre alte obiecte, a văzut o adevărată operă de artă și anume a văzut un mozaic lucrat cu multă măiestrie din bucățele de sticlă. Nu știa ce să creadă despre această operă de artă care egala cu cele mai valoroase lucrări ale sale. „Cine să fie geniul care și-a ascuns

capodopera în această magazie” își zicea el în sinea lui.

În vreme ce ședea în picioare și se frământa cu astfel de gânduri, tînărul său ucenic intră în magazie. Dînd cu ochii de meșterul său, tînărul se pierdu.

„Ce este cu acest mozaic? îl întrebă meșterul.

STRÎNGEȚI RĂMĂȘITELE

„Domnule — răspunse tînărul cu voce tremurîndă — binevoiiți a vă aminti că cu cîțiva ani în urmă mi-ați dat permisiunea să strîng pentru mine bucățelele de sticlă care rămăneau pe jos în atelier“.

„Desigur, îmi aduc aminte! — reluă meșterul. Ai avut din partea mea permisiunea de a strînge acele bucăți de sticlă. Dar tot nu înțeleg ce este cu

această capodoperă. Cine a făcut-o? Cum a ajuns în magazia mea?“

„O, domnul meu — grăi din nou tînărul, — mozaicul acesta este lucrarea mea. Eu l-am făcut din bucățelele de sticlă adunate de pe jos. L-am lucrat în orele de seară cînd eram liber“.

În ochii meșterului se ivi o lumină neobișnuită. Ridicînd ochii privi la tînărul din fața sa și zise:

„Tinare ai creat o operă admirabilă! Ești un mare artist. Lucrarea ta își va primi locul ei de cîinste“.

În aceeași zi meșterul mozaicar se duse la mai marele cetății și îi recomandă cu multă căldură valoroasa lucrare a tînărului talentat. Imputerniciții acestuia găsiră mozaicul admirabil, și nu pregetă să-l achiziționeze. Cît despre tînărul și talentatul artist, firește, a primit o recompensă vrednică de opera pe care a creat-o.

Redacția

IN ACEST NUMAR

CURIERUL ADVENTIST

VĂ PREZINTĂ

— STRÎNGEȚI RĂMĂȘITELE	— ADEVĂR ȘI MINCIUNĂ
— CONGRESUL MONDIAL
PENTRU DEZARMARE ȘI
PACE	— MODESTIE (VERSURI)
— RUT	— ISAIA 66, 23
— MARIA, IUDA, SIMON ȘI
DOMNUL ISUS	— EXPRESII BIBLICE CO-
MENTATE
— VIRTUTEA RESPECTULUI	— CÎT AVEM PRILEJ SĂ FA-
CEM BINE
— CÎNTEC DESPRE 23 AU-
GUST (VERSURI)	— VOIOS ARD CANDELELE
(VERSURI)
— ZIUA ELIBERĂRII	— CÎTE CEVA DESPRE OM
— IOAN BOTEZĂTORUL	— DIN MINUNILE TEHNICEI
	— O STEA (VERSURI)

La 9 iulie, în Palatul Congreselor din Kremlin s-a deschis Congresul mondial pentru dezarmare generală și pace. Peste 2.000 de delegați, observatori și invitați din peste 100 de țări s-au adunat în această uriașă sală.

Adunarea a fost convocată pe baze care permit ca la ea să participe toate organizațiile și persoanele ce se pronunță pentru pace, chiar și acelea care pînă acum au considerat colaborarea ca fiind dificilă sau imposibilă.

Congresul a fost deschis de cunoscuta fruntașă a vieții publice din Chile, Olga Poblete, laureată a Premiului internațional Lenin „Pentru întărirea păcii între popoare”.

După deschidere a prezentat un raport prof. John Bernal, președintele executiv al Prezidiului Consiliului Mondial al Păcii.

John Bernal a declarat: „Lucrul cel mai important este să se înfăptuiască dezarmarea”. Totodată a subliniat că Congresul de la Moscova dă posibilitate să se analizeze — în cadrul unei discuții sincere — toate aspectele dezarmării: militare, politice, economice și de altă natură.

El a mai subliniat că partizanii păcii sînt uniți printr-un țel comun — dezarmarea generală și totală. După părerea lui Bernal, partizanii păcii trebuie să exercite presiuni asupra guvernelor țărilor lor pentru ca în cadrul tratativelor cu privire la dezarmare nici una din părți să nu obțină avantaje. „Sarcina noastră, a continuat el, este de a nu da

posibilitate cercurilor militare să influențeze desfășurarea tratativelor cu privire la dezarmare”.

DEZARMARE GENERALA ȘI PACE

Trebuie discutate toate metodele de slăbire a încordării în Europa și în celelalte regiuni, iar toate planurile constructive în acest domeniu care ar putea fi elaborate de Con-

gresul nostru trebuie să fie urmate de acțiuni“.

Numai dezarmarea totală, a subliniat John Bernal, poate salva omenirea de nenorocirile cursei înarmărilor. El a vorbit despre dificultățile rezolvării problemei dezarmării; în țările capitaliste unii consideră că „producția de armament este afacerea cea mai rentabilă“.

În țările socialiste, a declarat Bernal, această problemă lipsește cu desăvârșire.

Congresul nostru, a continuat Bernal, este un forum de tip nou, cu un caracter extrem de reprezentativ. Aici s-au adunat oameni de diferite convingeri care au hotărât să fie deasupra „războiului rece“, să-și unească eforturile și bunăvoința pentru rezolvarea sarcinii importante a dezarmării generale.

Moscova este un loc foarte potrivit pentru ținerea unor asemenea congrese, dat fiind uriașele eforturi depuse de poporul sovietic în lupta pentru pacea generală. „Vrem însă ca un congres similar să aibă loc și la Washington“.

După ce prof. John Bernal și-a încheiat raportul, s-a dat ocazie participanților să-și spună cuvântul.

Discuția la congres a început prin cuvântul rostit de Rameșvari Nehru, care reprezintă delegația Indiei, una dintre cele mai numeroase delegații la acest forum (peste 140 de persoane).

„Cheia rezolvării problemei dezarmării este adevărata colaborare internațională care se întemeiază pe coexistența pașnică“, a declarat R. Nehru.

Prof. Kaoru Yasui, președintele Consiliului național japonez pentru interzicerea armelor atomice și cu hidrogen, a subliniat că este necesar să se lupte neobosit împotriva forțelor războiului. Congresul este dator să elaboreze măsuri concrete în vederea organizării luptei pentru dezarmare.

Prof. Kaoru Yasui a calificat explozia bombei americane cu hidrogen, efectuată în ziua deschiderii congresului, drept

o „sfidare adresată Congresului forțelor iubitoare de pace din întreaga lume“.

Judith Cook, reprezentata Marii Britanii, a spus: „După ce am auzit aici pentru prima oară despre experiența bombei americane la mare altitudine, vreau să vorbesc în numele tuturor femeilor, tuturor oamenilor care condamnă această explozie. Îmi alătur glasul meu, glasurilor tuturor mamelor care protestează împotriva experiențelor de toate categoriile. Nu avem nici un drept să nu lăsăm să trăiască generațiile viitoare“.

Mstislav Keldiș, președintele Academiei de Științe a U.R.S.S., a vorbit despre rolul oamenilor de știință în lupta pentru pace, despre răspunderea ce le revine pentru securitatea omenirii. El a subliniat că, încăpînd pe mîinile agresorilor, descoperirile științifice remarcabile devin nefaste.

Acad. Keldiș a declarat că oamenii de știință sovietici sînt conștienți de înalta lor îndatorire și sînt partizani ai dezarmării generale. El a chemat pe oamenii de știință din întreaga lume să contracareze acțiunile militaristilor.

Referindu-se la experimentarea unui dispozitiv nuclear, efectuată la 9 iulie de S.U.A., Keldiș a calificat-o drept o „nouă fărădelege“, „contaminarea spațiului cosmic care va îngreuna altor țări efectuarea cercetărilor în Cosmos“.

D-na Subandrio a dat citire mesajului adresat Congresului de președintele Indoneziei, dr. Sukarno, în care se spune că țelurile Congresului sînt — triumful păcii, dezarmarea generală, lupta împotriva imperialismului, colonialismului și neocolonialismului, ele sînt de asemenea, țelurile poporului indonezian. Președintele Sukarno își exprimă convingerea că hotărîrile Congresului vor însufleși popoarele la lupta pentru dezarmare și pace, pentru dreptate, frăție și prosperitate.

Aici, în Uniunea Sovietică, simțim în mod deosebit năzuința oamenilor spre pace, a

spus Homer Jack (S.U.A.), oaspete al Congresului mondial pentru dezarmare. El s-a pronunțat pentru interzicerea experiențelor cu arma nucleară, pentru realizarea dezarmării și a subliniat că în interesul păcii nu trebuie transmisă R.F. Germane arma nucleară. O mare parte a discursului său, Jack a consacrat-o problemelor mișcării contemporane pentru pace.

Academicianul Mihail Ralea, conducătorul delegației romine a spus între altele: Delegația romină salută din toată inima faptul că acest grandios Congres mondial și-a propus în mod just să-și concentreze eforturile în problema dezarmării — problemă majoră a vieții internaționale... Împreună cu alte state iubitoare de pace, țara noastră depune eforturi pentru încheierea unui Tratat de dezarmare generală și totală, sub controlul internațional. Mișcarea pentru pace din țara noastră, întregul popor aprobă și sprijină politica guvernului R. P. Romine, care militează consecvent pentru dezarmarea generală și totală“.

După încheierea discuțiilor, diversele Comisii și-au prezentat rapoartele.

Prof. Oskar Lange (Polonia) a prezentat raportul cu privire la activitatea comisiei „Consecințele economice ale dezarmării“. Comisia a adoptat în unanimitate o rezoluție intitulată „Avantajele economice ale dezarmării“.

Membrii comisiei, a subliniat prof. Lange, au căzut de acord în unanimitate că „dezarmarea oferă largi posibilități pentru dezvoltarea tuturor țărilor“. Au fost respinse în întregime argumentele celor care consideră că dezarmarea „poate duce la șomaj și depreziuni“ în unele țări.

Prof. Pierre Biquard (Franța) a prezentat raportul cu privire la activitatea comisiei „Dezarmarea și problemele ei politice și tehnice“.

Dacă toți participanții la congres înțeleg primejdia pe care o prezintă războiul atomic, cea mai mare parte a opiniei pu-

blice este încă insuficient informată în legătură cu aceasta, sau consideră că un conflict nu poate izbucni", a spus prof. Biquard. „Tuturor prietenilor păcii și oamenilor de știință, în special, le incumbă datoria de a informa masele largi populare despre tot ce cunosc în legătură cu aceasta“.

În actuala situație unica ieșire este dezarmarea generală și totală sub control internațional“.

Prof. Viktor Cihikvadze, secretar al Congresului Mondial pentru dezarmare generală și pace, caracterizând componența participanților la congres, a spus că „principala trăsătură caracteristică a congresului este caracterul lui larg reprezentativ“. La lucrările congresului participă 2.469 delegați, oaspeți și observatori, soli a 121 de țări.

„Din punct de vedere numeric, acesta este cel mai mare forum dintre toate întâlnirile internaționale consacrate luptei popoarelor pentru pace“ — a spus prof. Cihikvadze.

Raportul comisiei „Aspectele morale, culturale, medicale și juridice ale problemei dezarmării“ a fost prezentat de ziaristul francez Pierre Bloch.

Raportorul a spus că membrii comisiei au ajuns la concluzia că „cursa înarmărilor care absoarbe fondurile necesare pentru construcția de școli, mijloacele de informare care sînt folosite pentru intensificarea neîncrederii, ideile rasiste care otrăvesc mințile, aduc un mare prejudiciu culturii mondiale“.

În cea din urmă zi a congresului (14 iulie a.c.) s-a citit de către Pierre Cot (Franța) textul Mesajului adresat popoarelor lumii.

Delegații la congres s-au ridicat în picioare și prin apăsare prelungite au salutat măreț unitate a reprezentanților din 121 de țări, profund convinși de necesitatea realizării dezarmării.

(Continuare în pag. 8-a)

Cartea Rut, deși este alcătuită numai din patru capitole, este una din cele mai frumoase cărți ale Bibliei, una din cele mai frumoase istorisiri ale literaturii religioase. Ea este istoria unei iubiri care învinge toate piedicile, iubirea plină de respect și devoțiune a unei tinere văduve pentru mama soțului ei decedat. Dragostea înfățișată în caracterul lui Rut este de cea mai curată, neegoistă și extraordinară factură. De notat este și faptul că în Biblie există numai două cărți consacrate istoriei unei femei: Rut și Estera, dintre care Rut este prima.

Rut era din țara Moabului, țară care se întinde la răsărit de Marea Moartă. Această regiune este un podiș înalt și fertil cam la 1400 m. deasupra nivelului Mării Moarte. Fertilitatea țării în timpurile antice este indicată prin numeroasele orașe și sate cunoscute ca existînd acolo și care sînt menționate în Scripturi. Pînă în zilele noastre, țara Moabului este renumită prin pășunile ei bune pentru turmele de oi și vite, cum avea și în timpurile vechi. Locuitorii ei, moabiții, sînt de origine semită, descendenți ai lui Lot, nepotul lui Abraam. Numele părinților ei nu ne este cunoscut, dar fără îndoială că erau oameni din popor, deoarece fiica lor trăia din lucrul miinilor ei.

Din cauza foametei din țara lui Iuda, multe familii de evrei se refugiară în țara Moabului. Printre aceștia ieșe în evidență în cartea noastră o familie compusă din soț și soție: Elimelec și Naomi, împreună cu cei doi fii ai lor: Mahlon și Chilion. Nu după multă vreme Elimelec moare

„Căci toată cetatea știe că ești o femeie cinstită“.

și cei doi tineri se căsătoriră cu Rut și Orpa, două moabite. După un timp oarecare soții lor muriră și ele rămăseră văduve împreună cu soacra lor.

Frumusețea caracterului lui Rut începe de acum să iasă în evidență în toate hotărârile și acțiunile vieții ei. Întrucît foametea încetase, Naomi se hotărăște să se întoarcă în țara lui Iuda. Ea a rugat pe cele două nurori ale sale să meargă fiecare la casa părintească, urindu-le multă sănătate și binecuvîntarea lui Dumnezeu pe calea vieții lor. Ele au început însă să plîngă zicînd: „Nu, noi vom merge cu tine la poporul tău“. Naomi sfătuiește pe cele două nurori ale sale să rămînă în țara lor, căci într-o țară străină ele aveau puțini sorți să se mărite, potrivit rînduieiilor poporului evreu cu privire la căsătorie. Atunci Orpa a sărutat pe soacră-sa și a plecat, dar Rut s-a ținut de ea. Naomi a zis către Rut: „Iată, cumnata ta s-a întors la poporul ei și la dumnezeii ei; întoarce-te și tu după cumnata ta“. Dar Rut a răspuns: „Nu stărui de mine să te las și să mă întorc de la tine! Încotro vei merge tu voi merge și eu, unde vei locui tu voi locui și eu; poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu; unde vei muri tu, voi muri și eu și voi fi îngropată acolo. Facă-mi Domnul ce o vrea, dar nimic nu mă va despărți de tine decît moartea“. Naomi, văzînd-o hotărîtă să meargă cu ea, n-a mai stărui. Rut dă dovadă de un cald atașament față de soacra sa și se supune la toate eventualele riscuri de a rămîne văduvă într-o țară străin-

nă, departe de rudele și cunoscuții ei. Ea s-a predat pe sine Domnului fără nici o rezervă și n-a regretat niciodată alegerea ei.

Rut n-a mers la Betleem ca să-și facă un viitor de glorie, ci ea a mers să muncească cu mâinile ei și să se întrețină pe sine, dar să ajute și pe soacra ei în vîrstă. Admirăm devotamentul și sîrguința acestei nobile tinere văduvă, care atunci cînd se află în necaz și sărăcie nu se rușinează să lucreze cu mâinile ei la munca cea mai de jos, spre a-și asigura existența. Ea merge pe ogoare să culegă spice pe urma secerătorilor, lucrînd cu o sîrguință fără preget și cu o bună dispoziție sufletească, de dimineața și pînă seara.

Întîmplarea face ca Rut să meargă la culesul spicelor, fără să știe, pe holdele unei rudenii înstărite, cu numele Boaz. Acesta vede pe tînăra Rut și întreabă pe slujitorul său: „A cui este tînăra aceasta?” Slujitorul însărcinat cu privegherea secerătorilor a răspuns: „Este o tînăra moabită care s-a întors cu Naomi din țara Moabului. Ea mi-a zis: „Dă-mi voie să string și să culeg spice dintre snopi, rămase pe urma secerătorilor“. Și de azi dimineată, de cînd a venit, a stat în picioare pînă acum și nu s-a odihnit decît o clipă în casă“. Boaz a zis către Rut: „Ascultă fiică, să nu te duci să culegi spice în alt ogor; să nu te depărtezi de aici și rămii cu slujnicele mele. Uită-te unde vor seceră pe cîmp și du-te după ele. Am poruncit slujnicilor mele să nu se atingă de tine. Și cînd îți va fi sete să te duci la vase și să bei din ce vor scoate slugile“. Atunci ea s-a aruncat cu fața la pămînt și i-a zis: „Cum am căpătat eu trecere înaintea ta, ca să te îngrijești de mine, o străină?” Boaz i-a răspuns: „Mi s-a spus tot ce ai făcut pentru soacră-ta, de la moartea bărbatului tău și cum ai părăsit pe tatăl tău și pe mama ta și

țara în care te-ai născut, ca să mergi la un popor pe care nu-l cunoșteai mai înainte. Domnul să-ți răsplătească ce ai făcut și plata să-ți fie deplină din partea Domnului, Dumnezeului lui Israel, sub ale cărui aripi ai venit să te adăpostești“.

La vremea prînzului Boaz a invitat pe Rut să mănînce împreună cu secerătorii. Ea, după ce a mîncat, a strîns cele ce i-a rămas ca să ducă și soacrei sale acasă. Apoi s-a sculat și a continuat să culegă spice.

Seara, Naomi a întrebat-o unde a strîns atîtea spice și din relatările lui Rut ea a aflat totul spre uimirea și bucuria ei. Naomi sfătuiește pe Rut, ca în baza legăturilor de rudenie cu Boaz, să-i ceară s-o răscumpere. În scopul acesta s-a folosit de o metodă obișnuită și permisă de lege și a nume să se culce la picioarele celui ce dorea s-o răscumpere și să fie acoperită cu mantaua lui. În Răsărit grînele erau vînturate în timpul nopții, deoarece în timpul nopții este vînt potrivit pentru această lucrare. În timp ce Boaz se odihnea în arie, Rut, în văzul treierătorilor, a venit încet de tot și s-a culcat la picioarele lui. Locul obișnuit unde se culca un sclav era la picioarele stăpînului. La miezul nopții, Boaz s-a speriat cînd s-a trezit și a văzut pe cineva culcat la picioarele lui. El a zis: „Cine ești tu? Ea a răspuns: „Eu sînt Rut, slujnica ta; întinde-ți poala hainei peste slujnica ta, căci ai drept de răscumpărare“. Și a zis el: „Fii binecuvîntată de Domnul, fiică! Această faptă de pe urmă mărturisește mai mult pentru tine decît cea dintîi, căci n-ai umblat după tineri, săraci sau bogați. Acum, fiică, nu te teme, îți voi face tot ce vei zice, căci toată cetatea știe că ești o femeie cinstită“.

În gestul lui Rut n-a fost nimic imoral sau necuviincios, deoarece acesta era în conformitate cu legea și obiceiul vremii. Înfățișarea obiceiurilor

societății reflectate în cartea lui Rut sînt în deplină concordanță cu cele prezentate chiar în cartea Judecătorilor. Aceasta devine mai evident atunci cînd cineva cercetează mai amănunțit detaliile povestirii lui Rut.

Principalul scop al cărții lui Rut este acela de a da informații referitoare la strămoșii imediați ai lui David, din a cărui linie coboritoare s-a născut Mesia. Prin căsătoria moabitei Rut cu nobilul evreu Boaz, ea a devenit strămoașa lui David și în cele din urmă a Domnul Hristos.

În același timp Rut prezintă un tabolu foarte sugestiv al binecuvîntărilor căminului ideal. Sînt două întocmiri dumnezeiești care ne-au fost date înainte de căderea lui Adam: Sabatul și căminul. Căminul a fost întemeiat de Dumnezeu în cea de a șasea zi, iar sabbatul în cea de a șaptea zi a primei săptămîni. Ambele întocmiri au fost rînduite pentru fericirea și sfințirea omului.

Legătura între soacră și noră este pentru mulți un subiect de amuzament. Dar nu așa stau lucrurile în cazul lui Rut și al soacrei sale, Naomi. După o ședere de zece ani în țara Moabului, Naomi al cărei soț și doi copii au murit, a auzit că situațiuni mai bune au venit din nou asupra țării lui Iuda și ea s-a hotărît să se întoarcă acasă. Rut dă dovadă de o iubire gata de sacrificiu pentru soacra ei și cu o devoțiune fără precedent ea rupe toate legăturile familiei și ale neamului ei pentru a însoți pe soacra ei. După ce aruncă o ultimă privire asupra patriei ei atît de fertilă ea pășește într-o țară străină. „Poporul tău va fi și poporul meu și Dumnezeuul tău va fi și Dumnezeul meu“. Această devoțiune față de soacră sa a avut urmările fericite de mai tîrziu de a ajunge una din strămoșele în linie directă a lui David și a lui Mesia.

(Continuare în pag. 10-a)

Maria

Iuda

Simon

și

Domnul

Isus

Pe măsură ce mulțimile se adunau la Ierusalim cu prilejul marilor sărbători ale Paștilor, în aerul sărbătorec al acestei metropole plutea simțământul că ceva deosebit, ceva mareț va avea loc. Cu această ocazie mulțimile iudeilor care înfruntaseră greutățile drumurilor prăfuite spre a participa la aceste mărețe manifestări, sperau că vor fi martore unor evenimente epocale pentru viața și desfășurarea istoriei poporului ales al lui Dumnezeu. Cercetătorul atent avea impresia că în satele și orașele răspândite în toată țara nu mai rămăsese nimeni și că toți se găseau acum pe străzile și înăuntrul zidurilor cetății Ierusalimului. În acest conglomerat multicolor, știrea învierii din morți a lui Lazăr din Betania s-a întins uimitor de repede, iar numele Învățătorului Galilean era pe toate buzele.

„Ce credeți? Va veni El oare la acest mare praznic?” Aceasta era întrebarea mărturisită sau nemărturisită a mulțimii ce devenea din ce în ce mai compactă pe străzile Ierusalimului.

Unii dintre cei prezenți luaseră parte la sărbătoarea corțurilor ce avusese loc cu șase luni în urmă și au ascultat atunci plini de iluminare soteriologică la învățăturile — neînvățatului — dar plin de o cerească învățătură.... ISUS HRISTOS. Glasul ce răsună atunci plin de putere prin bolțile minunatului templu, ecoul lui îndepărtat era încă prezent în mintea celor ce L-au auzit. Cu toții sperau că-L vor putea auzi iarăși. Alții, care niciodată nu L-au auzit vorbind, erau nerăbdători să-L vadă pe Acest nou Profet care putea să învieze morții... și cine nu are pe cineva scump în pulberea pământului? Mai erau și unii care după unele calcule și socoteli personale sperau că în timpul acestor sărbători, Isus Hristos se va proclama rege al națiunii iudaice împlinind astfel un deziderat național nemărturisit, dar nutrit de toți iudeii.

Saduceii și Fariseii, mai marii norodului care au pus la cale moartea Sa, erau hotărâți, ca în eventualitatea că El va avea să vină la Ierusalim la sărbătoarea Paștilor, atunci să-L aducă la tăcere — coste oricât ar costa acest lucru. Căci, spunea marele preot: „Oare nu vă gândiți că este în folosul nostru să moară un singur om pentru norod, și să nu părăie tot neamul?” Ioan 11, 50. De fapt, ei dăduseră și ordine în privința aceasta. „Preoții cei mai de seamă și Fariseii porunciseră că, dacă va ști cineva unde este, să le dea de știre ca să-L prindă”. Ioan 11, 57.

Cunoscând destul de bine că pe capul Lui era de acum pus un preț, Domnul Isus putea foarte bine să stea departe de Ierusalim numai că, pentru El, voia lui Dumnezeu era mult mai de preț decât chiar propria Sa viață. Astfel noi citim că: „Cu șase zile înainte de Paște, Isus a venit în Betania, unde era Lazăr, care fusese mort și pe care îl înviase din morți”. Ioan 12, 1. Betania era orașelul în care locuia Lazăr, o comunitate mică, unde toți știau cine este Isus Hristos.

Printre locuitorii de frunte ai acestei mici, dar frumoase așezări, era și un om numit „SIMON LEPROSUL”. În decursul lucrării de vindecare, desfășurată de Mintuitorul, Acesta îl vindecase și de atunci, Simon era foarte recunoscător și îndatorat Binefăcătorului său. El era de fapt unul dintre puținii farisei care devenise nu numai un admirator al Domnului Hristos, ci și un urmaș — un ucenic — al Marelui Învățător. Asemenea multor altora, el se bucura în speranța că Isus se va dovedi a fi MESIA.

Dar în timp ce Simon fusese curățit de lepră, caracterul său nu fusese transformat — schimbat. Dorind totuși să-și dea pe față mulțumirea și recunoștința pentru binecuvîntarea sănătății primite, el dete un ospăț, o masă, în cinstea Domnului Isus și a ucenicilor Săi. Marta,

o vecină din apropierea casei lui Simon și în același timp o personalitate proeminentă în mica comunitate, era una dintre persoanele ce serveau la masă. Acolo se găsea și Lazăr — cel care fusese scos din întinericul morții și smuls din ghiarele putrezirii — care se întreținea îndeaproape cu oaspeții și cei prezenți.

Pe atunci casele erau adesea construite în mijlocul unei curți deschise, și când o persoană mai deosebită era invitată la un ospăț în cinstea sa, nu era un lucru neobișnuit ca lumea să se grămădească în curte, sperând ca de departe să poată vedea cele ce au loc în casă, o parte din masa de ospăț. Deci auzindu-se că Isus era astfel onorat de către Simon, mulți din mica comunitate și chiar din afara orașelului s-au adunat să-l vadă. Ei erau de asemenea doritori să-l vadă pe Lazăr, care numai cu puțin timp înainte fusese sculat dintre cei morți și care forma de atunci

atât centrul atenției iubitoare, cât și al urii fariseilor și mai marilor norodului, căci el era dovada cea mai puternică a puterii și divinității Domnului Hristos.

Maria, sora cea mică a Martei și a lui Lazăr, se afla de asemenea printre invitați. În mijlocul ospățului, ea — Maria — fără intenția sau dorința de a atrage asupra ei atenția generală, deschise încet un vas de alabastru plin cu un parfum foarte scump. Femeile din Palestina purtau adesea de gît o sticlută cu parfum, care era așa de rar și cu grijă folosit încît ajungea pentru mulți ani. Dar de data aceasta Maria a venit cu un vas de alabastru plin de parfum prețios de nard, și spărgîndu-l, îl vărsă tot pe capul și picioarele Domnului Isus. Gestul acesta umplu întreaga încăpere de un miros puternic. Frumusețea lui fu atât de măreață și parfumul atât de puternic, încît de atunci și pînă astăzi gestul acesta este savurat

ca un miros plăcut și plin de devotament.

Era obiceiul în Orient — și el se găsea și-n părțile noastre — ca atunci cînd cineva invita la masă o persoană remarcabilă, să ia paharul din care acesta a băut și să-l spargă, pentru ca să nu mai fie niciodată atins de alte buze. Maria, din respect pentru Domnul ei sparse vasul de alabastru; în gestul acesta Domnul Isus văzu un lucru mult mai important.

Cu siguranță că gestul ei nu fu observat pînă cînd parfumul nu umplu locul în care erau adunați. Și cine putea să nu-și dea seama despre ce fel de parfum este vorba? Lucrul acesta nu era un gest obișnuit, căci un comentator spune: „Un vas de alabastru plin cu nard, era un dar regesc“. Un astfel de dar a trimis Cambize regelui Etiopian. El era în adevăr un dar regesc și astfel era felul în care era considerat și de către Maria.

Dar reacția se produse imediat, căci Iuda în pornirile lui egoiste și pline de avaricie, începu să comenteze faptul, spunînd că gestul ei a fost un lucru... extravagant și... nefolositor. Și cu abilitatea lui în cele bănești făcu imediat un calcul. „Oare nu se putea vinde acest mir cu trei sute de lei, și să se fi dat săracilor?“ Și pînă să ajungă la săraci, el parcă simțea greutatea lor în casa pe care o administra și pe care nu rareori o confunda cu propria lui... pungă. De ce oare această risipă? De sigur, un gest sentimental și extravagant! Acestea erau opiniile celui care...“ se gîndea atît de mult la nevoile celor săraci, încît mai tirziu adăugă pungi sau tezaurului său prețul de treizeci de arinți — prețul vînzării Domnului său“.

Trei sute de lei nu s-ar părea a fi o sumă prea mare. Dar dacă facem o paralelă cu parabola Mîntuitorului despre cei chemați a lucra în vie, un dinar (tradus în Biblia noastră cu leu) era egal cu plata pe o zi a unui muncitor. În felul acesta darul Mariei valora aproape cu salariul unui mun-

ditor pe un an. Două sute de dinari puteau fi suficienți pentru a hrăni cinci mii de oameni; dar aici avea o valoare și mai mare — deși suficienți pentru a hrăni mai mult de cinci mii de oameni flămânzi — totuși el a fost risipit pentru un singur OM! Acesta era calculul rece pe care-l făcea cel ce era administratorul micilor sume a grupei Domnului Hristos.

Auzind aceste comentarii, Maria simți o dureroasă lovitură și se retrase tăcută lângă Mintuitorul. Cu o vădită încredere în sine și cu un ton puțin ironic, Simon începu să șoptească celor de lângă el faptul că dacă în adevăr Domnul Isus Hristos ar ști, ar cunoaște ce fel de femeie este cea care a îndrăznit să facă gestul acesta, cu siguranță că El ar fi respins-o, ar fi îndepărtat-o, căci era o păcătoasă. Și Simon avea motivele lui a cunoaște lucrurile acestea, nu numai pentru că erau vecini apropiați, dar... el era unul dintre cei ce o duse în păcat.

Totuși... și cu această ocazie, Domnul puse lucrurile la punct, dînd fiecărui gest și atitudine importanța cuvenită. În primul rînd el liniști inima Mariei; de fapt, El scoase în evidență însemnătatea gestului ei: „Lasă-o în pace; căci ea l-a păstrat pentru ziua îngropării Mele“.

Ideea ce se desprinsese din cuvintele Mintuitorului este... pregătirea pentru îngroparea Mea... Ea a economisit banii ei pentru a pregăti trupul Mintuitorului pentru îngropare. Ea, Maria și nu Simon care fu vindecat de teribila și incurabila lui lepră, a fost aceea care a oferit Mintuitorului flori mai înainte de îngroparea Lui.

„Darul frumos mirositor pe care Maria se gîndise să-l împărtășe pe trupul mort al Mintuitorului, l-a vărsat pe corpul Lui viu. La înmormîntare, dulceața parfumului ar fi umplut numai mormîntul, acum înveselea inima Lui cu asigurarea credinței și iubirii ei. Iosif din Arimatea și Nicodem n-au adus darul lor de iubire lui Isus cît

a fost în viață. Cu lacrimi amare ei au adus mirurile lor costisitoare pentru corpul Lui rece, inconștient. Femeile care au adus miruri la mormînt au făcut drumul zadarnic, deoarece El inviase. Dar Maria, revărsînd iubirea ei asupra Mintuitorului în timp ce El era conștient de devoțiunea ei, îl ungea pentru îngroparea Lui. Și cînd El a pătruns în întunericul mării Lui încercări, a adus cu Sine amintirea faptului acestuia, o arună din iubirea ce El urma să aibă pentru veșnicie de la cei mîntuiți ai Lui.

Mulți oameni aduc morților darurile lor prețioase. Cînd se află lângă trupul rece și tăcut, spun multe cuvinte de iubire. Duioșie, apreciere, devoțiune totul se dă cu belșug aceluia care nici nu vede, nici nu aude. Dacă aceste cuvinte s-ar fi spus atunci cînd spiritul obosit avea nevoie de ele; cînd urechea putea să audă, iar inima putea să simtă, cît de prețioasă ar fi fost dulceața lor“.

În Palestina, trupurile celor scumpi ce mureau erau mai întii scaldate, apoi erau unse cu parfum — balsam — după care vasul în care a fost parfumul era spart și cioburile erau aruncate în mormînt alături de trupul celui mort. Învățătorul, Domnul nostru Isus Hristos, știind că numai peste cîteva zile moartea îl aștepta, văzu în gestul acesta o umbră a sacrificiului Său ce urma să-l aducă la îndeplinire. De aceea spuse El: „ea a făcut un lucru bun pentru Mine“. În adevăr, gestul era costisitor, numai că adevărata dragoste niciodată nu ține seama de preț.

Parfumul pe care Maria îl folosi astfel, putea foarte bine să-l folosească pentru ea, și folosind cînd și cînd cîte o picătură din el, putea să aibă toată viața. Dar în acel moment de totală devoțiune, ea a dat totul. Acesta a fost unul dintre momentele cele mari din viața Mintuitorului: un moment care nu s-a mai repetat niciodată. Actul, gestul ei a fost o reflecție a iubirii divine, care a dat totul într-un singur dar — Domnul Isus Hristos.

Importanța acestui gest este arătată și de faptul că toate cele patru Evanghelii, scriitorii lor, îl amintesc. Mai mult chiar, Domnul Isus declară solemn că oriunde se va vesti Evanghelia, se va spune și despre fapta ei ca despre un lucru făcut pentru Mintuitorul. Astfel, fără ca ea să știe și să-și dea seama, și-a ridicat prin gestul ei un monument de aducere aminte. Adeseori nu ceea ce este plănuț, ci ceea ce apare spontan devine un lucru pe care lumea întreagă îl prețuiește.

În V. Testament erau trei grupe de bărbați care erau unși — preoții, profeții și regii (EX. 29, 7; 1 Regi 19, 16; 1 Sam. 9, 16). Acceptînd lucrul acesta din mîna Mariei se declara El oare pe Sine Profetul, Preotul și Regele lui Israel? În adevăr El a fost uns de către Duhul Sfînt la botezul Său (Fapte 10, 38). Și El urma să primească ungerea cerească după învierea și înălțarea Sa (Ebrei 1, 8). Dar în mod deosebit Mintuitorul sublinie faptul că lucrul acesta a fost făcut ca o pregătire în vederea îngropării Sale. El știa prea bine ce-L așteaptă și că pentru El singurele brațe ce se întindeau să-I zică bun venit în Ierusalim, erau cele două brațe ale crucii.

Un comentator spunea cu privire la gestul Mariei, că el a fost „o insulă a iubirii în oceanul urii“. Asemenea unei raze de lumină el a străbătut întunericul suferințelor ce-I stăteau în față, și acest act parfumat al dragostei a binecuvîntat pe toți de-a lungul tuturor veacurilor de atunci și pînă în prezent. Nu putem ști cît de mult știa Maria despre evenimentele ce stăteau înaintea Mintuitorului. Fără îndoială însă că delicata ei intuiție feminină a făcut-o în stare să înțeleagă anumite lucruri pe care ucenicii au dat greș în a le sesiza, deși Mintuitorul le-a spus clar și în repetate rînduri despre ele. Dornică a ușura suferințele Sale și a-I arăta o totală supunere și adorare Maria a dat totul. Era un dar pentru un rege și a fost insuflat de

acea dragoste care sfidează — nu ține cont — de calcul. Ce păstrăm... pierdem; aceea avem... ceea ce dăm lui Hritsos.

Critica tăioasă a lui Iuda era într-un contrast izbitor cu actul ei de devotațiune. Sub masca grijei față de cei săraci pentru care el se străduia să facă impresia unei simpatii, el nutrea propriile lui planuri conturându-și în felul acesta propriul său destin. El era de un egoism cras, orbit de ambiție și interes personal.

Și totuși Iuda nu era singurul a cărui viață constituia o carte deschisă pentru Mintuitorul. Gîndurile lui Simon erau de asemenea cu claritate cunoscute de către Domnul. Astfel El spuse o parabolă plină de semnificație pentru amfizion: „Un cămătar avea doi datornici: unul îi era dator cu cinci sute de lei, iar celălalt cu cincizeci. Fiindcă n-aveau cu ce-i plăti, i-a iertat pe amîndoi. Spune-Mi dar, care din ei îl va iubi mai mult?” Aceasta a fost o întrebare directă și Simon a răspuns corect: „So-cotesc că acela căruia i-a iertat mai mult“. Apoi făcînd aplicație parabolice, Mintuitorul „S-a întors spre femeie, și a zis lui Simon: „Vezi tu pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta, și nu Mi-ai dat apă pentru spălat picioarele; dar ea Mi-a stropit picioarele cu lacrimile ei, și Mi le-a șters cu părul capului ei. Tu nu Mi-ai dat sărutare; dar ea, de cînd am intrat, n-a încetat să-mi sărute picioarele. Capul nu Mi l-ai uns cu untdelemn; dar ea Mi-a uns picioarele cu mir“. v. 44—46. Isus nu era orb față de trecutul Mariei, totuși El făcu cunoscut lui Simon că ea fusese iertată. Ea iubea mai mult pentru că i se iertase mult. Și lecția dată ajunsese la țintă.

Simon și-a dat seama că el nu ceruse niciodată iertare de trecutul lui. De fapt, fariseu cum era, el nu simțea nevoia unui ajutor spiritual. Religios în manifestările exterioare și vizibile de ceilalți, în cele lăuntrice și în cele ce scapă aten-

ției exterioare, el era corupt. Maria era o păcătoasă... iertată. Simon era un păcătos neiertat. Bunătatea și tactul admirabil și divin al Domnului Hristos îl determină a nu face publică această stare duplicitară a gazdei, dar prin parabola amintită Domnul i-a atins inima. Ce minunat știa El să coordoneze

lucrurile. Cîștigînd inima lui Simon, Domnul Isus S-a întors spre Maria și i-a zis: „Păcatele îți sînt iertate... credința ta te-a mîntuit: mergi în pace“.

Ce minunat studiu al contrastelor — MARIA, IUDA, SIMON și MINTUITORUL!

D. Popa

CONGRESUL MONDIAL PENTRU DEZARMARE GENERALĂ ȘI PACE

(urmare din pag. 3-a)

mării generale. Zeci de reporteri au înregistrat pe peliculă momentul culminant al istoricului forum al popoarelor.

Sintem ferm convinși, — se spune în Mesaj — că dezarmarea este nu numai vital necesară, ci și posibilă. Ieri, ea a fost visul celor mai luminate minți ale omenirii. Astăzi, dezarmarea a devenit o sarcină practică, pentru îndeplinirea căreia trebuie să lupte fiecare dintre noi.

Cuvîntul de închidere, a fost rostit de prof. John Bernal care a mulțumit poporului sovietic pentru cordialitate și ospitalitate. El a subliniat că discuțiile au fost mult mai largi decît în trecut, deoarece aici s-au întîlnit oameni cu vederi diferite.

Prof. Bernal a subliniat că participanții la congres au avut posibilitatea să-și exprime în mod liber convingerile.

El a atras atenția asupra diversității problemelor examinate și a declarat că nu toate au fost analizate în măsură egală, că problemele principale au fost cele privind dezarmarea. În legătură cu aceasta John Bernal și-a exprimat convingerea că „în viitor se va întruni un congres la care, de pildă, problemele independenței naționale vor fi cele principale“.

„Am dat aici un exemplu admirabil de înțelegere reciprocă și colaborare, a declarat

prof. Bernal. Sper că tot așa vom lucra și în viitor“.

Creștinul trebuie să lupte sincer și deschis, cu toată ardoarea și puterea pentru dezarmare. Sabia n-a adus decît vărsare de sînge, durere, pustiiri și moarte. Ea nu trebuie folosită pentru rezolvarea litigiilor, ci rațiunea, judecata sănătoasă. Între popoare nu există litigii care să nu poată fi rezolvate prin tratative cînd există intenția bună și dorința sinceră de a se realiza înțelegerea, pacea.

Noi, adventiștii iubim și sprijinim pacea prin acțiunile noastre, și prin rugăciunile noastre. Problema dezarmării e o problemă în care e interesat și bunul Dumnezeu care adeseori e numit în Sf. Scripturi ca fiind Domnul păcii. În Sf. Scriptură citim îndemnul: „Nu vătămați pămîntul, nici marea, nici copacii“. Planul lui Dumnezeu încă din vechime era după cum stă scris în Is. 2,4. „El va fi Judecătorul neamurilor, El va hotărî între un mare număr de popoare; așa încît din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulitele lor cosoare; nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia, și nu vor mai învăța războiul“.

Urăm din inimă luptătorilor pentru pace de pretutindeni, izbîndă în nobila acțiune, cauză a păcii și a dezarmării.

P. CRIȘAN

VIRTUTEA RESPECTULUI

„Respectul este un tribut pe care noi nu putem să-l refuzăm meritului, fie că am voi, fie că nu; putem să nu-l manifestăm în afară, dar n-am putea face nimic ca să nu-l pretindem înăuntrul nostru.

KANT

Ființa umană este născută să trăiască în societate, înconjurată de semenii săi și avîndu-și interesele împletite împreună cu aceștia. Aceasta duce la obligația ca fiecare membru al societății să respecte interesele colective ale Comunității în care trăiește și totodată să muncească în mod conștiincios pentru propășirea colectivă cum și apărarea intereselor societății din care face parte. Numai așa ne vom achita cu onoare de răspunderile sociale pe care le avem și vom colabora rodnic la propășirea socială și inclusiv a noastră proprie.

Între virtuțile care vin să dea un parfum deosebit vieții noastre, virtutea respectului își are rolul său ce merită a fi studiat.

Respectul este atitudine, sentiment de stimă, considerație sau prețuirea deosebită față de cineva sau ceva, iar cuvîntul — respecta — însemnează a simți și a manifesta respect față de cineva sau ceva; a cinsti, a stima. A acorda atenția cuvenită. A nu neglija.

Legat de aceste expresii mai găsim cuvîntul respectabil și respectuos. Primul, care ne indică ființa ce merită să fie respectată și care impune respectul, iar al doilea, indică ființa plină de respect ce trăiește cu respect.

În lumina acestor precizări înțelegem mai ușor ce se așteaptă de la noi și felul cum urmează să manifestăm atitudinea noastră socială în comunitatea unde trăim, muncim și ne desfășurăm viața.

Virtutea respectului trebuie să fie corolarul relațiilor sociale, făcînd astfel posibilă

desfășurarea activității și a vieții în cele mai bune condițiuni.

Respectul în familie

Respectul trebuie să înceapă de la locul de unde începe prima mijire a vieții, din cămin. Aici soții trebuie să-și poarte respectul reciproc, căuțînd fiecare să vină în sprijinul celuilalt, păstrîndu-i considerația cuvenită. Nu este demn ca să dăm loc manifestării spiritului grosolăniei, considerînd că sîntem stăpîni. Să nu uităm că respectul aduce respect, și a respecta pe acel ce-ți este drag de lîngă tine înseamnă a te respecta pe tine însuți. A ne impune cu aroganță părerile și a ni le susține cu trufie, lucrul acesta face ca celor de lîngă noi, cu timpul, să le dispară respectul. Iar cînd respectul s-a dus, atunci nici iubirea, nici belșugul și nici florile nu mai pot ajuta mult.

Tot aici trebuie să respectăm munca altora făcută pentru noi și niciodată să nu considerăm că nimeni altul nu poate să ne egaleze, să ne contrazică într-o problemă sau să ne dea vreun sfat. Considerînd vrednicia fiecăruia, punînd în valoare reală sîrguințele fiecăruia, se va naște acea echitabilă valorificare a meritului fiecăruia și deci a respectului reciproc.

Cuvintele Sfințelor Scripturi îndeamnă în privința aceasta ca să fie cinstiți, respectați cei care merită acest lucru. Cui datorăm cîntea, respectul, dați-i cîntea, respectul. Iar despre cămin stă scris că cei mai tineri sînt chemați să respecte pe părinți, prin aceasta realizînd propria lor fericire.

În felul acesta respectul nu mai este numai o virtute, ci el

este o datorie a noastră față de toți cei ce-l merită.

Respectul pentru cei din jur, este primul pas de creștere a caracterului. Poartă-ți singur respectul pe care-l pretinzi de la altul și nu uita că, dacă cineva nu-ți poartă respectul este pentru că tu însuți nu ți-l porți. Respectă-ți numele și persoana.

Privește în persoana apropiatului tău pe cineva egal în demnitate și abține-te de a-l umili pentru scopurile tale egoiste, zicea Kant.

Este adevărat că există tendința pronunțată de a fi nerectuos. Dar de respect este mare nevoie în viață. Nimic din ceea ce este sfînt și nobil nu trebuie tratat cu nepăsare, fără respect și cu indiferență. Glumele necugetate și proaste făcute pe socoteala semenilor noștri sau a obiectelor consacrate și sfînte, sînt adesea otrava respectului. Există o mare primejdie în indiferența față de acest subiect. Nici o nebulie nu este așa de fină ca nepăsarea și ușurința în viață.

Ca să putem ajunge aici trebuie să se nască și să se dezvolte în noi simțul demnității umane care este foarte dezvoltat la omul cu adevărat cult. „A te lepăda de obiceiuri care dăunează societății, a învăța să te porți bine în colectivitate, în familie, între cunoscuți, toate acestea sînt îndatoririle omului educat“.

Pornind de la aceste principii ale respectului, înțelegerea într-o familie ține foarte mult de cei care o conduc, de respectul lor reciproc. Părinții conștienți de menirea lor nu vor uita că exemplul are o mie de voci și că el va împriima copiilor caracterul: bun sau rău. Respectă, așa dar, cel

dintii normele care vrei să le impui copiilor. Fii cumpătat în vorbă și gesturi, fii demn, politicos. Ferește-te de replici brutale căci acestea vor fi spinii de mîine ai experienței căminului tău. Exemplul părinților trebuie să crească demni pe copiii societății de mîine. Conversația într-o familie trebuie să fie o desfătare spirituală pentru toți și prilej de plăcute lecții pentru copii. Menajează-ți părintele bătrîn. Cruță-l ca să fii cruțat la rîndul tău. Numai așa vor învăța copiii din exemplul bun ce li se dă.

În orice ramură de activitate omenească ne-am afla, înainte de a fi inițiați în tainele meșteșugului pe care ni l-am ales, trebuie să fim crescuți și formați. Acest lucru îl fac cu trudă dascălii noștri sau tovarășii noștri de muncă. Prin aceasta ei ne sînt superiori prin pregătire, prin studii, prin vîrstă și prin experiență. De aceea merită tot respectul nostru. Acest respect pe care li-l datorăm se poate dovedi prin ascultarea și recunoștința ce le-o dăm. Fiecare din ei are o misiune grea și răspunderi mari. Să-i ajutăm să și le aducă cu succes la îndeplinire. Numai în felul acesta vom dovedi noblețea sufletului nostru, care este tot ce poate fi mai frumos în om. Aceasta este o frumoasă trăsătură de caracter pe care ar trebui să o cultivăm cu multă grijă.

Respectul față de societate

Societatea, colectivul, comunitatea în mijlocul căreia trăim și cu care ne sînt împletite interesele vieții noastre, au tot dreptul să aștepte de la noi o colaborare loială pentru progresul ei și un respect cu drag consimțit pentru ea și bunurile comune pe care le folosim cu toții. Ca să nu mai vorbim de respectul care-l datorăm tovarășilor noștri de muncă, de călătorie, de conviețuire, în-tregii societăți.

Adu-ți aminte așa dar, de îndatoririle de respect și bună-

cuvîință pe care le ai în societate și gîndește-te să-ți menajezi și să respecti pe aproapele tău căci prin aceasta te respecti pe tine însuși.

Există un mijloc foarte comun prin care dovedim un caracter frumos și anume salutul pe care mulți îl neglijează în detrimentul nobleții sufletului lor. Despre salut se spune că este forma cea mai ieftină a datoriilor noastre sociale, dar în acelaș timp cea mai plăcută datorie de plătit. Salutul, spune un proverb, este un semn al politeței, al respectului, dar răspunsul la salut, este o datorie, o obligație.

Credincioșii sînt îndemnați prin cuvîntul Sfințelor Scripturi ca să se poarte față de dregătorii mari și mici în mod loial, cinstit și sincer.

Însăși cuvintele Domnului Hristos răsună încă în urechile noastre. „Cinstiți pe mai marii voștri care vă cîrmuiesc (cîrmuitori, dregători)“. Este principiu biblic învățătura că un credincios trebuie să se poarte cu respectul cuvenit față de dregători.

În multe locuri, Sfințele Scripturi ne atrag atenția că noi credincioșii trebuie să dăm cinstea și respectul cuvenit autorității și este bine să facem lucrul acesta în mod sincer căci în felul acesta vom împlini învățătura Domnului.

Respectul de tine însuși

Respectul de tine însuși este o atitudine nobilă. Cel mai neînsemnat dintre oameni poate găsi în respectul de sine un susținător și o mîngîiere. Respectînd pe alții noi ne respectăm demnitatea noastră de om. Dacă este o privesc cu adevărat frumoasă — pentru un credincios, care împotrivindu-se ispitelor își urmează cu stăruință calea, fără să se lase mînjit de vreo faptă urîță, atunci este comportarea respectului de sine însuși, manifestat în desfășurarea vieții de fiecare zi.

I. DĂNEȚIU

Astfel, în istoria lui Rut noi nu avem numai o culegere încintătoare a literaturii ebraice, ci și o importantă explicare a unei părți din genealogia Domnului Hristos (Matei 1, 4—6).

Israel trebuia să fie pregătit, printr-un studiu al acestei descrieri minunate, să înțeleagă planul lui Dumnezeu pentru salvarea tuturor neamurilor, care asemenea lui Rut moabita aveau să accepte să slujească adevăratului Dumnezeu.

Ca tipic, cartea lui Rut este de cea mai mare valoare. Boaz, strămoșul Mîntuitorului este tipul Domnului Hristos, iar Rut al neamurilor. Istoria ei este o prechemare a neamurilor. Moabiții, excluși de către legea vechii dispensațiuni, sînt admiși acum prin har la mîntuirea acordată tuturor neamurilor.

Rut, străină și îndepărtată, săracă și nevoiașă, prin căsătoria ei cu Boaz, ajunge o binecuvîntare.

Boaz este tipul Domnului nostru Isus Hristos. El este stăpînul secerișului, care ia notă de noi și ne tratează cu cea mai mare iubire și amabilitate. Noi sîntem înrușiți cu Hristos prin legăturile naturii noastre omenești cu natura Sa divină. El este o rudă foarte apropiată de noi, care ne poate ajuta. Cînd în pocăință sinceră venim la El și ne așezăm la picioarele Sale străpunse pe cruce pentru noi, rugîndu-L să întindă asupra noastră mantia iubirii Sale, cit de repede ne răspunde la cererea noastră! El ne vorbește cuvinte pline de mîngîiere și ne încarcă cu binecuvîntări. Răscumpărîndu-ne din felul nostru deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăm de la părinții noștri, și învîndu-ne cu El, încetează starea de singurătate, iar noi devenim roditori și o binecuvîntare pentru alții.

N. GHÎTESCU

Cîntec despre

23 August

*În august patruzeci și patru,
În zi de douăzeci și trei,
S-a prăbușit cea lume veche
Și altei lumi s-a pus temei.*

*Poporul sfărîmat-a jugul
Ce-atît de mult l-a apăsat
Și-asemeni unui vultur tînăr
Spre soare-apoi s-a înălțat.*

*A libertății auroră.
Atunci în august s-a ivit;
Prigoana cruntă și calvarul
La noi atunci s-au fost sfîrșit.*

*Cei osîndiți și puși în lanțuri
Pentru concepțiile lor
Din temnițele-ntunecoase
Ieșiră toți: imens popor.*

*Cît despre-asupritorii noștri
S-au prăbușit toți în țărînă
Și-n schimb dreptatea mult
dorită
Făcutu-s-a la noi stăpînă.*

*Dreptatea ce-o visară-ntr-una
Cei de la plug și muncitorii
Atuncea s-a ivit în țară,
Atunci și-a arătat ea zorii.*

*Ce zi măreață! Cum căzură
În pulbere asupritorii!
Cum s-a înseninat văzduhul
Și cum se risipiră norii!*

*Azi, noi, drum nou avem în
față
De-a pururi luminos, măreț —
Un drum pe care numai cîntea
Și munca dîrză are-un preț.*

*Popor al meu, fii vesel astăzi!
Cu sîrg muncește și cu spor,
Pe drumul nou, mergi înainte
Cu-ncredere în viitor.*

I. BĂTRÎNA - VOIVODENI

23 AUGUST 1944

ZIUA ELIBERĂRII

I. BĂTRÎNA - VOIVODENI

Ziua de 23 August 1944, care pe drept cuvînt a fost numită „ziua eliberării“, este și rămîne pentru poporul nostru o pricină de adevărată bucurie. În acea zi istorică în țara noastră a izbucnit în mod vijelios și necruțătoare insurrecția armată a poporului muncitor condus de P.C.R., insurrecție care în condițiile înaintării victorioase a armatei sovietice, care dădea lovituri nimicitoare armatelor hitleriste, a eliberat țara noastră de sub jugul fascist. Această zi a însemnat o cotitură de seamă în viața poporului nostru. Atunci, la 23 August 1944, s-a surpat o lume veche și s-a pus temeliele unei lumi noi. Dictatura antonesciană cu toate consecințele ei nefaste, s-a prăbușit în țărînă. Odată cu aceasta în fața noastră s-au deschis drumuri noi și au apărut orizonturi noi și luminoase. Într-un cuvînt, ziua de 23 August 1944 a însemnat începutul unor prefaceri uriașe în viața poporului nostru. Ceea ce a urmat se vede și, deci, se știe. Înnoiri, înnoiri pretutindeni. Orînduiri noi, viață nouă, oameni noi, mentalitate nouă, case noi. Totul, aproape totul nou. De aceea nu ne mirăm că poeții au cîntat și vor continua să cînte prefacerile pe care le-a adus această zi. Cît despre ceilalți care nu sînt poeți, nu vor înceta niciodată să-și aducă aminte fără preget de acea memorabilă zi. Dar nu numai că își vor aminti de acea zi, ci ca și „prinșii de război ai Sionului“ de odinioară vor încerca sentimente de mare și neasemuită bucurie. Întocmai ca și aceștia, totdeauna vor avea gura „plină

de strigăte de bucurie, și limba plină de cîntări de veselie“.

De altfel, această bucurie este și va fi cît se poate de explicabilă. Cei vîrstnici își aduc aminte foarte bine de vremurile de tristă amintire ale dictaturii antonesciene și ale perioadei anterioare acesteia. „În acele vremuri drepturile politice erau desființate. Libertatea religioasă era restrînsă atît de mult încît devenise aproape inexistentă. Celelalte libertăți cetățenești de asemenea erau sugrumate. În țară domnea o teroare insuportabilă. Pretutindeni bîntuia cu o furie nemaipomenită o întreită prigoană: politică, religioasă și rasială. Ca urmare a acestei prigoane, numeroși cetățeni sufereau în lagărele de internare sau între zidurile închisorilor. Pe lîngă toate acestea, țara gemea sub povarile felurite ale unui război pe care nimeni nu-l dorise, și care apăsa greu asupra masei populare. Acest nenorocit război prilejuia cheltuieli enorme, impunea populației restricții neasemuit de mari și în plus făcea sute de mii de jertfe omenești“.

În ceea ce ne privește pe noi credincioșii adventiști de ziua a șaptea, este cazul să amintim că în anii care au precedat cotitura de la 23 August 1944, am avut de suferit neșpus de mult ca urmare a dictaturii antonesciene. Guvernării din vremea aceea au dezlănțuit împotriva noastră o cruntă prigoană religioasă. Prin efectul unor măsuri nedrepte și discriminatorii am fost puși în afara legii. Bat-

(continuare în pag. 20)

IOAN

BOTEZĂTORUL

„Și Ioan, cînd era la sfîrșitul însărcinării lui, zicea : „Cine credeți că sînt eu ? Nu sînt Acela ; ci iată că după mine vine Unul, căruia eu nu sînt vrednic să-I dezleg încălțămintea picioarelor“. Fapte 13, 25.

Raportul Scripturii, vorbind despre Ioan Botezătorul, ni-l prezintă astfel prin pana minunatului apostol Ioan : „Iată mărturisirea făcută de Ioan, cînd Iudeii au trimis din Ierusalim pe niște preoți și leviți să-l întrebă : „Tu cine ești ?“

El a mărturisit și n-a tăgăduit : a mărturisit că nu este el Hristosul.

Și ei l-au întreat : „Dar cine ești ? Ești Ilie ?“ Și el a zis : „Nu sînt !“ „Ești proorocul ?“ Și el a răspuns : „Nu !“

Atunci i-au zis : „Dar cine ești ? Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Ce zici tu despre tine însuși ?“

„Eu, a zis el, „sînt glasul celui ce strigă în pustie : „Nete-

ziți calea Domnului“, cum a zis proorocul Isaia“.

Din cele prezentate de apostolul Ioan în rîndurile sus-amintite, Ioan Botezătorul cunoștea foarte bine cine era el, după cum avea cunoștință și de chemarea divină, căci el se recunosc pe sine și lucrarea lui în paginile Sfintelor Scripturi ; în profețiile făcute cu privire la persoana și lucrarea sa. El știa cine este și cunoștea rolul său, citînd în sprijinul lucrării lui cuvintele proorocului Isaia. El reaminti lucrul acesta delegației trimisă de mai marii norodului — și pe lingă faptul că el făcea aceasta ca să arate din Scripturi temeiul lucrării sale, în același timp, era și un aspru rechizitoriu la adresa

cărturarilor și fariseilor, oamnei legilor și cunosători preținși ai Scripturii — că nu cunoșteau Scripturile și nici vremea împlinirii lor. El declară celor trimiși că îndeplinește cele spuse de profet.

Este vrednic de notat faptul că Ioan nu numai că știa cine era, dar din declarația sa reiese că el știa foarte bine și cine nu era el. Aspectul acesta al problemei este vrednic de reținut, pentru că mulți nu știu nici cine sînt și mai ales nici cine nu sînt. Mulți au despre ei părerea că sînt ceea ce... nu sînt. Nu puțini sînt aceia care cred despre ei că sînt de o înaltă factură spirituală, că ei sînt chemați a transmite și altora ceea ce ei consideră a fi

soliu de o puternică spiritualitate, când ei nu se cunosc, nu știu cine sînt și nici ce cred. Mulți au impresia că Biserica își pierde spiritualitatea, că este în primejdie de a cădea și că numai el... sau ei... mai pot face ceva. Ei reeditează în timpurile noastre ceea ce Uza a făcut pe timpul lui David. „Cînd au ajuns în aria lui Nacon, Uza a întins mîna spre Chivotul lui Dumnezeu și l-a apucat... Domnul s-a aprins de minie împotriva lui Uza, și Dumnezeu l-a lovit pe loc pentru păcatul lui“ (2 Sam. 6, 6, 7). Și-i vezi consumați, stu consumîndu-se de o pseudo-dorință de înălțare spirituală, în timp ce propria lor problemă spirituală este departe de a fi rezolvată sau pe drumul cel bun.

În totalitatea cazurilor, aceste persoane suferă în cel mai înalt grad de auto-prețuire; de un pronunțat simțămînt de sfințenie personală. Unii ca aceștia... nu știu, nu se cunosc cine sînt. Aceste persoane totdeauna ies din comun. Doresc să atragă asupra lor atenția bisericii. Și cit de bine se simt ei cînd aud: „Singurul frate spiritual, singurul care mai poate da bisericii o doză de spiritualitate, este... X. Trist și de plîns simțămînt. Aceștia sînt cei ce cultivă extremele și duc — atît pe ei, cît și pe alții — la adoptarea unor poziții extreme, la fanaticism. Ia-ți timp și cercetează asemenea pretenții. Căci, spunea Mîntuitorul, nu cel ce zice Doamne, Doamne va intra în Împărăția Cerurilor, ci cel ce face... trăiește aceasta. Și lucrul acesta să-l faci în umilință el și familia lui. Încearcă numai să te atingi de sfințenia persoanei sale și... aceasta... se va dezlănțui. Despre asemenea categorii de pseudo-reformatori spirituali serva Domnului spune: „Cînd un bărbat sau o femeie are — halucinații — cum că vede lucruri ce nu există, acolo există o boală a facultăților spirituale. El este intoxicat de iluzii, după cum alcoolul este intoxicat de alcool. Este în adevăr o in-

spirație, dar nu de la Dumnezeu. Facultățile mintale sînt pervertite. Fie ca fiecare credincios să facă din Dumnezeu încrederea sa și să facă ceea ce experiența care este sănătoasă și hrănitoare“.

Unii ca aceștia au mult de învățat din atitudinea și răspunsul lui Ioan Botezătorul. El avea ocazia să se afirme; el se putea declara un prooroc și în starea de atunci a spiritorilor, lucrul acesta reușea. Dar cîtă umilință și răspundere la acest — în adevăr — sfînt. Nu sînt niciunul din cei pe care-i amîntiți. Eu sînt mic. Lucrarea mea este să îndrept, să netezesc calea lui Mesia; cît despre pretențiile mele... „eu nu sînt vrednic nici să-I dezleg cureaua încălțămintelor Sale“. Și afirmația aceasta nu a fost ceva de circumstanță. Căci în momentul cînd trebuia să dovedească acest lucru în mod practic, el a făcut aceasta. „El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez“. El știa și cine este, dar și cine nu este el.

Vorbînd unor studenți în medicină asupra diferitelor faze ale bolilor mintale, directorul unei clinici de psihopați invită odată la aceste cursuri pe unii dintre cei atinși de această boală și le permise a participa la discuții. Într-una din aceste lecții practice, directorul anunță: „Astăzi avem onoarea a avea în mijlocul nostru ca invitat și vorbitor pe ilustrul împărat al Franței, Napoleon Bonaparte“. Din locul rezervat invitaților se ridică un bărbat impozant și ținu o cuvîntare de care Napoleon putea fi mîndru. În timp ce toți știau că el este sincer în pretențiile lui, toți erau totuși mai mult decît convinși că el nu era cel ce predinea a fi.

Desigur că s-ar putea face obiecțiunea că lucrul acesta poate fi posibil numai în institutele de boli mintale; și lucrul acesta este perfect adevărat. Dar sînt destule cazuri și aiurea, mai ales în absurde pretenții spirituale. Sînt mulți ani de-atunci, cînd un bărbat în plînatatea vîrstei se prezentă unui pastor cu cartea sa de vi-

zită pe care se putea citi: „ILIE — PROFETUL DIN MALEAHI 4, 5. CEMAT, INSTRUIT și CONSACRAT DE DUMNEZEU A FACE O MARE LUCRARE! A FI UN PROFET, VINDECĂTOR ȘI SĂ CHEME PE NEPRIHANITI ÎN ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU“. Și oricîte strădanii au fost depuse pentru a arăta celui în cauză realitatea, ele au rămas infructuoase.

Cartea neterminată a Faptelelor Apostolilor, redă un episod asemănător în cap. 19, 13—16, unde citim: „Niște exorciști Iudei, care umblau din loc în loc, au încercat să cheme numele Domnului Isus peste cei ce aveau duhuri rele, zicînd: „Vă jur pe Isus, pe care-L propovăduiește Pavel, să ieșiți afară!“

Cei ce făceau lucrul acesta, erau șapte feciori ai lui Sceva, un preot Iudeu din cei mai de seamă.

Duhul cel rău le-a răspuns: „Pe Isus Îl cunosc, și pe Pavel îl știu; dar voi, cine sînteți?“

Vorbînd Bisericii din Efes, Ingerul Domnului spunea: „Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta... că ai pus la încercare pe cei ce zic că sînt apostoli și nu sînt, și i-ai găsit mincinoși“. Erau mulți asemenea falși profeti — sau cum îi numește Scriptura — profeti mincinoși — în zilele apostolilor. Domnul Isus a numit pe cei ce pretind a fi ceea ce nu sînt... „ipocriți“, termen folosit pentru a înșăfașa pe cineva care pretindea a fi ceea ce nu este.

Ioan Botezătorul știa că el nu este Isus, Mesia cel așteptat, deși în evanghelia lui Luca la cap. 3, 15 citim: „Norodul era în așteptare, și toți se gîndeau în inimile lor cu privire la Ioan, dacă nu cumva el este Hristosul“. Pentru ce această așteptare a poporului Iudeu din timpul Mîntuitorului? Pentru faptul că aveau destule dovezi scripturistice cum că Mesia avea să vină atunci și desigur că erau interesați și în același timp și intrigati, atunci cînd vreun conducător religios atrăgea atenția generală, așa cum

a fost cazul cu Ioan Botezătorul. Pentru acest motiv a fost trimisă o delegație la el, ca să-l întrebe dacă nu cumva era el Hristosul, Cel Uns. Și el le răspunse fără nici un pic de ezitare sau calcul: „Nu, nu sînt Hristosul“, sau așa cum este redat în Fapte 13, 25: „NU SÎNT CEL CE GÎNDEȘTI A FI“.

El spuse de asemenea răspicat comitetului trimis de către conducătorii Iudei, că el nu era nici Ilie cel așteptat și a cărei venire era profetizată în Maleahi 4, 5—6: „Iată... voi trimite pe proorocul Ilie“. Pe temeiul acestei profeții, Iudeii își formară convingerea și chiar învățau aceasta, că Ilie va veni în mod personal ca principal înaintea-mergător al lui Mesia. Afirmația Domnului Isus că Ioan Botezătorul era Ilie cel așteptat a fost explicată de Îngerul Gabriel, așa cum găsim raportat în Luca 1, 11—17. Îngerul a spus lui Zaharia că rugăciunile lui și ale soției sale Elisabeta, au fost ascultate, și că ei vor avea la vîrsta lor înaintată un copil pe care-l vor numi Ioan. În loc de a fi Ilie în persoană, Ioan avea să meargă înaintea lui Mesia „în spiritul și puterea lui Ilie“, pentru a pregăti calea Domnului Hristos. Trebuie să subliniem constatarea că este o mare deosebire între Ilie în persoană, și a pregăti calea Domnului în spiritul și puterea lui Ilie.

Ioan știa de asemenea că el nu era cel profetizat de Moise. Iudeii au interpretat greșit această profeție, ca reprezentînd un alt profet, din toți cei ce au viețuit în vechime, și care ar veni acum în persoană ca un sol al venirii lui Mesia. Ioan nu numai că știa precis cine nu era el, dar el știa cu certitudine cine era și fără nici o cumpănire el le cită

cuvintele lui Isaia, ca să dovedească cele spuse: „Eu, sînt glasul celui ce strigă în pustie: „Neteziți calea Domnului“, cum a zis proorocul Isaia“. El nu era Mesia, dar el era solul Său și înaintea-mergătorul Său, și el cunoștea și aștepta ca Mesia, Mielul lui Dumnezeu să vină. Și în adevăr, în evanghelia lui Ioan cap. 1,29, găsim scris: „A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el, și a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii“. Lucrul acesta atestă cu certitudine faptul că Ioan, cunoscînd și menirea sa, cunoscînd cu modestie cine era și deplin încredințat de ceea ce nu era el, privea mereu în cei din jurul său, pentru a vedea pe Cel așteptat. Deși, lucrul acesta nu a însemnat decît încetarea misiunii și apusul lucrării sale. Și totuși a fost bucuros să dea mai departe în mîini sigure lucrarea începută de el. Iar cînd ucenicii lui îl chestionau asupra acestor probleme spinuoase, cînd ei în neștiire întindeau lațul ispitirii învățătorului lor și cînd apoi atît ucenicii lui cît și mulțimile se îndreptau spre Isus, Ioan spuse plin de bucuria lucrării terminate: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez“.

Ioan știa cine era Domnul Hristos de la botez, cînd Duhul Sfînt a coborît asupra Lui în forma unui porumbel și cînd vocea cerească spuse: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Imi găsesc plăcerea“. Și Ioan nu uită niciodată acest lucru.

Datorită faptului că Ioan se găsi pe sine și lucrarea sa în Sf. Scriptură, lucrarea sa a fost plină de autoritate. Lucrul acesta contrasta cu lucrarea fariseilor și a celorlalți și de aceea Ioan era privit ca un profet, și chiar Irod cel fără

de scrupule și crud pînă la brutalitate, se temea de el.

Aceeași autoritate — izvorită din cunoașterea deplină a realității personale — cu privire la chemarea și lucrarea sa trebuie să caracterizeze pe cei ce îndeplinesc lucrarea lui Ioan înaintea venirii lui Mesia ca Biruitor, arătînd prin aceasta că solia profetului Maleahi are o dublă aplicare — în ceea ce privește relația timp — și lucrare.

Dacă Ioan Botezătorul găsi trei citate biblice pentru el și lucrarea lui (unul din Isaia și două din Maleahi), atunci pentru cea de a doua lucrare, în spiritul și puterea lui Ilie se pot cita nenumărate dovezi scripturistice, care arată că lucrarea lui, este aceea de sfințire și desăvîșire, după cum citim: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și: duhul vostru, sufletul vostru, și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos“. 1 Tes. 5,23.

„Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat“. 1 Ioan 3,3.

„Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sînt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu“. Apoc. 14,5.

Această minunată schimbare se va produce în cei credincioși și sinceri, prin lucrarea Duhului Sfînt și anume nu în aceia care gîndesc despre ei că sînt ceea ce nu sînt, ci în aceia care în mod hotărît cunosc cine sînt și ce sînt. Căci, spune apostolul Pavel — „niciunul dintre voi să nu aibă despre sine păreri mai înalte decît se cuvine“. Despre cei mîntuiți se spune că „în gura lor nu s-a găsit minciună; căci ei sînt fără vină înaintea lui Dumnezeu“.

C. A.

A D E V Ă R ȘI M I N C I U N Ă

Șă nu mărturisești strîmb împotriva aproapelui tău". Exod 20, 16.

„O minciună este un fals exprimat sau făptuit pentru a induce în eroare. Este o tăgăduire a adevărului, o înfățișare a lucrurilor așa cum nu sînt ele în realitate“.

Multe sînt relele care decurg din călcarea acestei porunci, adică din practicarea urîtului obicei de a minți. „Minciuna face din alb negru și din negru alb; ea desparte pe soț de soție și pe prieten de prieten... ea dă naștere la bănuiele rele, la gelozie și pune curse; ea este tovarășa hoților, a desfrînaților și prietena intimă a bețivilor. Cel ce iubește minciuna și trăiește în minciună nu va avea loc în locașurile adevărului, luminii și veșniciei.

În scurte cuvinte vreau să mă folosesc de o ilustrație pentru a înțelege mai bine, răul ce decurge numai din spunerea

P. BACIU

unei minciuni. Era prin anul 1925. La un liceu, într-unul din orașele mari ale țării noastre, învăța și un băiețuș de vreo 13 ani, care locuia cu familia într-un sat la o depărtare de 12 km. de oraș. În cursul săptămîinii (cît timp mergea la cursuri) stătea în gazdă la niște oameni săraci, într-o bucătărie, pentru că și el era tot sărac. Sîmbăta după masă cînd se terminau cursurile își lua bagajul într-un mic geamantan, precum și o carte de școală pentru studiu și pleca pe jos acasă parcurgînd 12 km. Într-o Sîmbătă, spre seară, pe cînd călătorea pe cîmp spre casă, l-a ajuns din urmă un om care vinduse lemne la oraș și acum se întorcea acasă. Omul nu cunoștea pe băiat și nici băiatul pe om. Băiatul văzîndu-l i s-a adresat: „Moșule, te rog să mă iei și pe mine în căruță vreo 8

km. cit mai am pină în satul unde merg, la casa mea“. Căruțașul i-a răspuns: „Suiete, băiatule, la spatele căruții și hai -nainte“. Pe drum urmau să treacă printr-o pădure și cum se insera, băiatul a plănuțit o minciună și anume: „Moșule, te rog să mini caii mai repede, căci nu vreau să întunecăm prin pădurea din fața noastră, ca nu cumva să ne iasă hoții înainte și să-mi ia geamantanul pe care îl am, căci e plin cu bani“. Căruțașul cînd a auzit lucrul acesta, a început de îndată să cugete lucruri rele, a dat bice cailor și cînd au ajuns în mijlocul pădurii, a oprit căruța cu caii în dreptul unei fîntîni părăsite, foarte adînci. Băiatul l-a întrebă: „Moșule, de ce ai oprit căruța?“ Căruțașul a răspuns: „Să văd dacă este apă în fîntînă ca să adăp caii“. După ce a spus aceste cuvinte s-a repezit ca o fiară sălbatică, a luat pe băiat în brațe și l-a zvîrlit în acea fîntînă adîncă. După aceea a plecat bucuros că a intrat în posesia geamantanului cu bani. Cînd l-a deschis nu era în el decît o carte și o pereche de schimburi de corp pe care băiatul le aducea acasă să i le spele mama lui.

Copilul a căzut zdrobit de pietrele cu care era zidită fîntîna și amețit s-a înecat. Nu după mult timp vinovatul a fost prins și condamnat pentru faptele lui. În urma celor arătate aici, îmi permit să pun întrebarea: pentru ce a murit acel băiat? El a murit ca urmare a unei minciuni spusă mai mult în glumă.

Biblia se exprimă foarte mult în privința adevărului, și ea nu tolerează altceva decît adevărul. „Dumnezeu însuși este Dumnezeu adevărului“. Is. 65. 16. „Fiul lui Dumnezeu este adevărul“. Ioan 14, 6.

„Spiritul Sfînt este adevărul“. 1 Ioan 5, 6. „Cuvîntul lui Dumnezeu este adevărul“. Ioan 17. 17. „Legea Sa este adevărul“. Mal. 2, 6. „Toate faptele Sale sînt adevăr“. Dan. 4, 37. „Sfaturile Sale sînt adevărate“. Is. 25, 1. „Judecata Sa este potrivită cu adevărul“. Rom. 2, 27. Creștinii trebuie să

vină la cunoștința adevărului". 1 Tim. 2, 4. Această listă ar putea fi făcută mult mai lungă, pentru că puține subiecte sînt amintite atît de mult în Biblie ca adevărul. Și aceasta este așa cum ar trebui să fie. Adevărul trebuie să fie la baza oricărei străduințe demne de respect. Dacă nu există o dorință pasionată după adevăr, atunci structura vieții noastre spirituale este clădită pe nisip și se va dărîma. Dumnezeu cere nu numai o conformare exterioară cu adevărul, ci „ca adevărul să fie în adîncul inimii". Ps. 51, 6.

Deseori cei care călătoresc cu trenul sînt întrebați: „Sînt toate locurile ocupate? Mai este vreun loc liber?" etc. Se cere curaj pentru a sta lîngă adevăr. Se cuvine cinste acelor care rămîn credincioși și sinceri adevărului și întorc spatele minciunii.

Sîntem cu toții uneori ispițiți de a exagera lucrurile în așa fel încît trecînd din gură în gură, ajung să fie atît de denaturate încît să nu mai semene deloc cu cele ce au fost în realitate. Despre Cuvîntul lui Dumnezeu se spune în Sfintele Scripturi că este încercat și că nu trebuie să adăugăm nimic la El și nici să nu scoatem. (Prov. 30, 5, 6; Apoc. 22, 18, 19). Tot aceasta trebuie să fie și regula în a proceda cu vorbele auzite de la semenii noștri: nici să nu adăugăm și nici să nu scoatem din ele cînd e cazul să le transmitem altora. Putem cita ca exemplu negativ în ce privește exagerarea, pe cele 12 iscoade care au fost trimise de Moise să cerceteze țara Canaanului și să aducă rapoarte. La întoarcere 2 din cei trimiși au spus lucrurile așa cum erau în realitate, dar cei 10 au exagerat lucrurile dînd următorul raport: „Țara pe care am străbătut-o, ca s-o iscodim, este o țară care mănîncă pe locuitorii ei; toți acei pe care i-am văzut acolo sînt oameni de statură înaltă. Apoi am mai văzut în ea pe uriași, pe copiii lui Anac, care se trag din neamul uriașilor: înaintea noastră

și față de ei, parcă eram niște lăcuste". Num. 13, 32, 33.

Să analizăm acest raport: dacă țara Canaanului era așa de rea că mîncă (adică mu-reau locuitorii ei din cauza climei) pe locuitorii ei, de unde erau acești locuitori înalți? Cu ce trăiau ei? Cum de le mergea așa de bine și aveau cetăți întărite? Apoi spuneau că ei (iscoadele) erau față de acești uriași ca niște lăcuste. Ori lucrul acesta este imposibil. Ar fi însemnat ca raportul proporțional dintre ei și acești uriași să fi fost cel puțin de 1000 de ori, ori acest lucru este imposibil.

Dar acest raport exagerat a avut ca urmare faptul că a muiat inima poporului și a dus la pierderea acelei generații.

Orice nesinceritate este un fel de amăgire. Este foarte interesantă originea cuvîntului: „sinceritate". Se spune că pe vremuri, romanii făceau comerț cu asiaticii și cumpărau de la ei vase de ceramică și porțelan, care erau foarte căutate în apus. Au observat însă cînd au venit cu un transport de vase la Roma, că unele vase erau crăpate și lipite cu ceară foarte fină și la culoare, fapt care nu s-a observat cînd le-au cumpărat. Încălzindu-se, ceara sa topit și vasele au fost observate, pierzînd astfel foarte mult din cîștig și chiar pierzînd totul la ele.

Cînd negustorii romani s-au dus să cumpere vase, au pus condiții și anume: „Noi nu mai cumpărăm vase decît de la acei care ne dau vase „sine cera". În limba latină aceste cuvinte înseamnă: „fără ceară". De atunci s-a transmis și a rămas cuvîntul „sincer".

De aceea se caută peste tot oameni sinceri, fără ceară, adică fără fățarnicie. Domnul nostru Isus Hristos a urît și a muștrat cel mai mult fățarnicia și nesinceritatea. În privința aceasta putem cita aproape în întregime cap. 23 de la Matei, unde se spune astfel: „Vai de voi cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi sîn-teți ca mormintele văruite, care

pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sînt pline de oasele morților și de orice fel de necurăție". Mat. 23, 37. Noi ca părinți trebuie să fim foarte atenți în vorbire și purtare cu copiii noștri, căci un proverb zice: „Exemplul are o mie de voci".

O doamnă povestea odată că se afla în vizită la o prietenă, care avea o fetiță drăgălașă și isteată în vîrstă de vreo 5 ani. Deodată se văzu prin geam o doamnă care intra în curte și se îndrepta spre ușă. Gazda o văzu și începu să se scandalizeze, zicînd: „Iar vine Popeasca la mine! Of, ce femeie nesuferită! Cînd vine ea nu poți vorbi nimic, căci îi merge gura ca o meliță". Apoi se duse să-i deschidă ușa, căci în acest timp se auzea și soneria. Fetita curioasă se ținu și ea după mămica. Cînd se deschise ușa, d-na gazdă se arătă foarte bine dispusă și începu s-o întîmpine cu cele mai alese cuvinte și anume: „Bine ai venit madam Popescu, tare îmi mai era dor de d-ta, nu te-am mai văzut de un car de ani! Ce-ți mai fac copiii, soțul? Sînt bine sănătoși?" O ajută să se dezbrace, o pofti înăuntru și o recomandă persoanei care se afla acolo, astfel: „Draga mea, îți fac cunoștință cu cea mai veche și mai bună prietenă a mea, madam Popescu".

Fetița se uita la mama ei foarte contrariată și se întrebă: „Cînd a spus mama adevărul! Cum este madam Popescu: iubită, prietenă bună sau nesuferită?" Doamna care povestea acest lucru spunea că și ea s-a întrebat: „Nu cumva și despre mine spune la fel, nu cumva și eu sînt nesuferită ca madam Popescu?"

În felul acesta se pot strica sufletele copiilor și în loc să creștem niște caractere integre, creștem niște perverși, minci-noși, oameni cu două fețe, care vor da de lucru mai tirziu societății ca să-i educe, pentru că noi ca părinți nu ne-am făcut toată datoria atît cu vorba cît și cu fapta.

„Lingușirea face parte din aceeași listă cu nesinceritate și

fățarnicia. Aceasta este un fel de idolatrie amestecată cu necinste. Ea păgubește atât pe cel înșelat, cât și pe cel ce înșală. Buna cuviință cere ca anumite cuvinte de apreciere să fie rostite la anumite ocaziuni. Dacă ele pot fi spuse sincer și cinstit, atunci spuneți-le; iar dacă nu, nu le mai spuneți. Dacă v-a plăcut o lectură, sau o bucată de muzică, nu poate aduce nici un rău cuiva, dacă se exprimă câteva cuvinte de apreciere, într-un mod drept și la timpul potrivit. Dar o mare vătămare se aduce cuiva, exprimându-i aceea ce nu s-a simțit. Aceasta este o faptă necinstită și influențează în rău caracterul. Nimeni nu trebuie să-și permită a încuraja asemenea trăsături rele de caracter. Care predicator n-a făcut experiența de a primi complimente de la câte o persoană, care aproape în tot timpul predicii a dormit?

Cuvintele de lingușire, de măgulire și de flecărie, sînt cele mai condamnabile fărădelegi. Nu numai femeile aduc asemenea insulte. Mulți bărbați și femei își schimbă însă felul de a fi, cînd sînt între prietenii lor, ei fac haz și ridiculizează, ceea ce au laudat, în aparență, mai înainte. De ce se vorbesc în dosul unei persoane atîtea lucruri care nu i se spun în față? Nu e oare o mișelie să înjunghii un om pe la spate? Nu e oare o mișelie să-i ataci caracterul în lipsa lui? Fericit bărbatul care se hotărăște să vorbească așa, încît să dorească ca și cel despre care se vorbește să audă ce se spune despre el.

Uneori nu atât ceea ce se spune este grav în sine, ci felul cum se spune, tonul vocii, exprimarea feței și gesturile, acestea sînt care constituie păcatul. Bărbații și femeile spun și fac lucruri care nu pot fi apărute și fac declarații care nu pot rezista în fața unei curți de judecată. Cît de tulburați ar fi unii dintre acești asasini de caractere, dacă ar fi somați deodată să se prezinte

pentru a-și susține declarațiile sau mărturisirile.

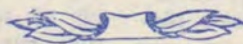
Adevărul este că în multe cazuri, ei nu știu dacă ceea ce spun este adevărul. Ei au auzit numai pe careva vorbind, și atunci sînt gata să răspîndească ceea ce în realitate nu era decît o glumă. Ei aduc mărturie mincinoasă împotriva aproapelui lor.

„E ceva grozav să ajuți la răspîndirea de istorisiri neadevărate despre o persoană. Multe din invitațiile făcute la o întrevedere socială, însemnează în realitate astfel: „Veniți să mîncăm și să ne veselim și să batjocorim pe aproapele nostru“.

Apostolul Iacob și-a dat seama ce a spus, cînd a numit limba „o lume de nelegiuiri“, un rău, care nu se poate înfrîna, plină de otravă de moarte“. Iacob 3, 6—8. El a ajuns la concluzia că: „Dacă crede cineva că este religios și nu-și înfrînează limba, ci își înșală inima, religiunea unui astfel de om este zădarnică“. Iacob 1, 26.

Hristos a înțeles importanța cuvintelor, într-o așa măsură că face din ele factorii hotărîtori din destinul unui om. „Din cuvintele tale vei fîscos fără vină și din cuvintele tale vei fi osîndit“. Mat. 12, 37.

Bănuiala nu este o dovadă, susținerea nu este o dovadă, zvonul nu este o dovadă. Dar noi procedăm astfel ca și cum, ar fi. Pe calea aceasta aducem mărturie mincinoasă. În imputarea de motive noi greșim aproape totdeauna. Nu putem citi inimile oamenilor. Noi putem constata că s-a făcut un anumit lucru, dar dacă căutăm să precizăm motivele cuiva, atunci călcăm pe un teren infernal. Această lume ar fi un teritoriu uriaș de progres, dacă oamenii ar spune adevărul și dacă toți birfitorii, mincinoșii și vorbitorii de rău ar fi înlăturați. Atunci neînțelegerile ar înceta, prietenia și voia bună ar înflori și dragostea între oameni și popoare ar domni. Noi putem contribui la aceasta într-o oarecare măsură. Să facem deci aceasta!“

MODESTIE

*Nu țin s-ajung un soare, Doamne,
Dar tot mai mult mă străduiesc
Să fiu măcar o luminare
Și luminînd să mă topesc.*

*Nici fluviu cu bogate ape
N-aș vrea pe lume să mă știu,
Dar izvorăș ce stinge setea
Drumetuțului, aș vrea să fiu.*

*Mesteacăn 'nalt, cu umbră deasă,
Eu n-aș vrea lumea să mă vadă,
Prefer să fiu cireș cu roadă
Trăind smerit într-o livadă.*

*M-aș mulțumi să fiu chiar numai
Atom în cosmosul imens,
Dar să trăiesc doar pentru alții,
Din zi în zi, tot mai intens.*

A. I.

ISAIA 66, 23

N-ar fi fost poate nevoie să se cerceteze multilateral și mai profund cuvântul rostit aici din partea Domnului prin gura Evanghelistului Vechiului Testament — Isaia — dacă n-ar fi astăzi ideea nutrită de unii, cum că mai este necesar pentru mântuirea noastră să păzim anumite date și zile în care să se facă servicii speciale — post și rugăciuni — cum ar fi... „Ziua Corturilor, lunile noi... etc.

În momentul stabilirii legilor ceremoniale în vechiul Israel găsim următoarele porunci date de Dumnezeu poporului, prin Moise :

„Domnul a vorbit lui Moise, și a zis : Vorbește copiilor lui Israel, și spune-le : În luna a șaptea, în cea dintâi zi a lunii, să aveți o zi de odihnă, vestită cu sunet de trâmbițe, și o adunare sfântă. Atunci să nu faceți nici o lucrare de slugă, și să aduceți Domnului jertfe mistuite de foc... „În luna a șaptea, în cea dintâi zi a lunii, să aveți o adunare sfântă : atunci să nu faceți nici o lucrare de slugă. Ziua aceasta să fie vestită între voi cu sunet de trâmbiță. Să aduceți ca ardere de tot, de un miros plăcut Domnului, un vițel, un berbec, și șapte miei de un an fără cusur. Să mai adăugați și darul lor de mâncare din floarea făinii, frământată cu untdelemn, trei zecimi pentru vițel, două zecimi pentru berbec, și o zecime pentru fiecare din cei șapte miei. Să aduceți și un țap ca jertfă de ispășire, ca să facă ispășire pentru voi. Să aduceți aceste jertfe, afară de arderea de tot și darul ei de mâncare din fiecare lună, afară de arderea de tot necurmată, darul ei de mâncare, și jertfele de băutură, care se adaugă la ele, după rânduilele așezate. Acestea sînt niște jertfe mistuite de foc, de un miros plăcut Domnului“. Lev. 23, 23—25 ; Num. 29, 1—6.

„În zilele voastre de bucurie, la sărbătorile voastre, și la lunile noi ale voastre, să sunați din trâmbițe, cînd vă veți aduce arderile de tot și jertfele de mulțămire ; și ele vor

face ca Dumnezeuul vostru să-și aducă aminte de voi. Eu sînt Domnul, Dumnezeuul vostru“. Num. 10, 10.

„La începutul lunilor voastre, să aduceți ca ardere de tot Domnului : doi viței, un berbec, și șapte miei de un an fără cusur“. Num. 28, 11.

Am putea afirma că acestea sînt cele mai reprezentative texte ale Sf. Scripturi care tratează în mod direct problema acestor sărbători. Toate celelalte texte pe care le găsim în Sf. Scriptură și anume : 1 Sam. 20, 5, 18, 24 ; 2 Regi 4, 23 ; Is. 66, 23 ; 1, 13 ; Ez. 46, 1, 6 ; Amos 8, 5 ; Col. 2, 16 ; 1 Cron. 23, 31 ; 2 Cron. 2, 4 ; 8, 13 ; 31, 3 ; Ezra 3, 5 ; Neemia 10, 33 ; Ez. 45, 17 ; 46, 3 ; Osea 2, 11 ; Zah. 14, 16 ; ș.a. nu fac altceva decît să se refere la textele de mai sus.

Pentru a avea o înțelegere mai deplină a acestor probleme să aruncăm o privire asupra sistemului calendaristic ebraic din acel timp.

Elementele calendarului lor, ebreii, le-au moștenit de la strămoșii lor, semiții, care își calculau, sau țineau socoteala timpului după mersul lunii, astrul ce strălucește în noapte pe bolta cerului.

Acest lucru a făcut ca atît pentru Abraam, cît și pentru vecinii săi din UR — CHALDEEA — fiecare lună nouă și ca atare fiecare primă zi a fiecărei luni, să înceapă cu seara în care astrul acesta începea să crească, iar descendenții lor nu au avut nici un motiv pentru a schimba aceste practici.

În consecință atît Iudeii cît și vecinii lor, observau deci un calendar după sistemul lunii — lunar — și nu după sistemul solar așa cum folosim noi astăzi.

Acest calendar evreesc primitiv, așa cum admirabil este redat în Sf. Scriptură, a fost foarte bine adaptat nevoilor poporului Iudeu din vremurile antice, care nu cunoșteau nici ceasul și nici nu aveau calendare așa cum avem noi astăzi. Calendarul acesta era bazat pe principii foarte simple. Ziua începea odată cu apusul soarelui ; săptămîna cuprindea șapte asemenea zile, zile ce nu aveau nici o denumire și se numeau simplu, ziua 1-a, 2, 3, 4, 5, 6, și Sabatul zilei a 7-a. Luna începea odată cu creșterea astrului ceresc, iar anul, după anotimpuri. Desigur că un astfel de calendar avea nevoie să fie pus la punct — regulat — din cînd în cînd, pentru a ține pas cu anotimpurile. Nu mai puțin adevărat este și faptul că situația aceasta este valabilă și pentru sistemul solar al calendarului contemporan.

Diferența este aceea că anul nostru este cu aproximativ șase ore mai mic decît adevăratul an al anotimpurilor. Anul determinat de mersul lunii era cu 10 sau 11 zile mai scurt decît anul nostru solar. Noi corectăm anul nostru calendaristic prin aceea că lăsăm să treacă patru ani, ca aceste șase ore să formeze douăzeci și patru de ore, sau o zi, pe care o adăugăm lunii februarie, făcînd-o de douăzeci și nouă de zile, avînd la fiecare patru ani ceea ce noi cunoaștem ca fiind anul bisect.

În anul calendaristic lunar, eroarea de 10—11 zile se corectă astfel : Se lăsa ca aceste zile să treacă pînă ce se aduna o lună și care se adăuga la anul respectiv, de unde se ajungea ca să existe unii cu treisprezece luni.

În cele prezentate pînă aici, am arătat sistemul de socotire

a lunilor și anilor și că rolul principal îl juca luna, și anume momentul începerii fazei ei de creștere.

Ținând minte lucrul acesta să mai vedem acum și alte situațiuni în dezvoltarea studiului nostru.

În vechiul Israel erau cunoscute două feluri de sabate. În primul rînd era Sabatul zilei a șaptea și mai erau apoi și așa numitele sabate ceremoniale, sau sărbători excepționale care erau observate de Iudei și care puteau cădea și în celelalte zile ale săptămînii.

Printre aceste sărbători se numără și sărbătorile lunilor noi, care după cele ce am văzut erau două: 1) Sărbătoarea propriu-zisă a lunii noi, sau prima zi a fiecărei luni, după cum citim: „La începutul lunilor voastre, să aduceți ca ardere de tot Domnului: doi viței, un berbec, și șapte miei de un an fără cusur“. Num. 28, 11. 2) Sărbătoarea trîmbițelor, sau a lunii noi, după cum citim: „Domnul a vorbit lui Moise și a zis: Vorbește copiilor lui Israel și spune-le — în luna a șaptea (Abib) în cea dintîi zi a lunii să aveți o zi de odihnă, vestită cu sunet de trîmbiță, și cu o adunare sfîntă“.

Aceste sărbători erau amîndouă sabate sau sărbători ceremoniale.

Ocupîndu-ne de ziua trîmbițelor sau sărbătoarea lunii noi, care era deosebită de sărbătoarea propriu zisă a lunii noi, ea coincide cu începutul anului civil evreesc. Căci în treacăt fie zis, evreii aveau în calendarul lor un an civil și unul religios. Șase luni după Paști, seria sărbătorilor de toamnă începea cu sunete de trîmbițe, în ziua întîia a lunii a șaptea (TISHRI). Ziua aceasta numită mai tîrziu „RASH HASHANA“, sau „începutul anului“ și era o sărbătoare generală (Lev. 23, 24, 25; Num. 29, 1). Ea celebra începutul anului civil. Această zi a noului an nu era marcată numai de sunetul trîmbițelor, ci și de o mulțime de jertfe aduse cu ocazia aceea. Cu toate acestea lunile

au continuat să fie totdeauna numărate de la — NISAN — după porunca dată de Dumnezeu în timpul exodului, pentru a pune de acord anul cu anotimpurile ce erau dependente de luna — NISAN — lună ce era în legătură cu secerișul orzului.

Prima zi a fiecărei luni, era considerată o zi deosebită, sărbătorită cu jertfe și sunete de trîmbiți (Num. 10, 10; 28, 11—14). Ele sînt în mod frecvent menționate în legătură cu sabatele și celelalte sărbători (2 Regi 4, 23; Isaia 1, 13, 14; 63, 23). Ea era o zi deosebită care prilejuia sărbători deosebite, inclusiv jertfe.

Ceea ce este de reținut este faptul că amîndouă sărbătorile erau în directă legătură cu calendarul anului lunar ebraic.

Care să fie rațiunea existenței acestor sărbători în mijlocul poporului Iudeu? Neamurile numite păgîne care populau țara Canaanului se închinău după cum știm la elementele naturii, soare, lună, stele ș.a. pe care cu timpul le-au zeificat. Cînd se pregăteau să treacă Iordanul, Domnul a poruncit ca acestor neamuri să nu li se îngăduie a rămîne în Canaan. Și Dumnezeu știa de ce era necesar acest lucru. Dar Israel nu a dat ascultare poruncii lui Dumnezeu și faptul acesta a contribuit în mare măsură la decăderea vechiului Israel. Cultul soarelui, sărbătorile instituite în cinstea zeilor lor însoțite de bacanale și orgii, erau ocaziuni frecvente la popoarele înconjurătoare.

În fața acestei situațiuni, pentru a veni în ajutorul lor, Dumnezeu a dat poporului și aceste sărbători pe lîngă celelalte prescripțiuni care, pe lîngă alte motive pe care le avea Dumnezeu, avea și rolul de a contracara tendința molipsitoare a sărbătorilor păgîne, ce aveau loc cu ocazia lunii noi, eveniment prilejuit de apariția lunii noi și care dădea loc unui întreg sistem idolatru de închinare. Cu această ocazie se aducea un mare număr de jertfe, de sacrificii și daruri și pentru acest lucru se cerea ca

toată atenția și grija să fie concentrată asupra acestui obiectiv. Era deci o muncă intensă, mai mult decît în zilele de Sabat. În aceste zile (care coincideau cu sărbătorile păgînești) poporului Iudeu nu-i mai rămînea mult timp pentru a participa la ritualurile păgîne ale popoarelor idolatre ce-i înconjurau.

Pe lîngă acest motiv îndreptățit, mai există și faptul că ei nu aveau nimic care să le dea posibilitatea să păstreze aducerea aminte a începutului de lună — necesar pentru măsurarea timpului — după sistemul lor. De aici necesitatea ca începutul de lună să fie ceva deosebit care apoi să poată constitui punct de plecare în numerotarea lunilor și deci a anului.

Dar să citim cu atenție textul din Numeri 10, 10. „În zilele VOASTRE de bucurie, la sărbătorile VOASTRE, și la lunile noi ale VOASTRE să sunați din trîmbiță... ș.a.m.d. De asemenea și Ez. 20, 12, 20: „Le-am dat și Sabatele MELE, ca să fie un semn...!“ „Sfințiți și Sabatele MELE, căci ele sînt un semn...!“

Deci sărbătorile acestea erau numite de Dumnezeu ca fiind „ale voastre“, în comparație cu cele ce erau „ale MELE“. Și aici este deosebirea. Nu se poate pune pe același picior de egalitate și deci de obligativitate. Ele fiind sărbători și sabate ceremoniale și trebuie să urmeze toate celelalte prescripțiuni ceremoniale. De fapt cei ce aduc ideea obligativității păzirii „lunilor noi“ dau dovadă de inconsecvență, căci ei trebuie să însoțească această serbare de jertfe și de toate prescripțiile ce le însoțesc, cum și a altor prescripții ceremoniale ca circumciziunea și altele. De fapt alte traduceri ale Scripturilor sînt mai precise în privința aceasta. De exemplu, una din traduceri spun așa în Num. 10, 10: „De asemenea în zilele voastre de bucurie, la zilele voastre solemne, și la începutul lunilor voastre“. Lucrul ce se repetă și la Num. 28, 11—14. Deci aici nu este

vorba decît de începutul lunii pe care ei trebuiau să-l aibă în vedere pentru a păstra aducerea aminte a timpului lor.

În cele de mai sus am prezentat opinia Bisericii noastre cu privire la motivele ce au determinat pe Dumnezeu să dea poporului Israel porunci cu privire la aceste sărbători. Dar din punct de vedere istoric nici unul din aceste puncte nu mai stă în picioare astăzi. Și nu găsim nimic care să susțină pretențiile absurde ale unor astfel de oameni.

Istoria ne-a rezervat figuri deosebite de unde putem să tragem concluzii puternice. Este îndeobște cunoscut că Nero, fostul împărat roman, era un dement, un ucigaș, desfrînat și decăzut pînă la abrutizare. Și totuși era Pontifex Maximus, calitate în care oficia spre îmbunarea zeilor. Nu cumva cei a căror viață spirituală lasă mult de dorit, tocmai aceia se apucă de lucruri și învățături care să sustragă atenția celorlalți tocmai de la părțile slabe ale caracterului lor spiritual pe care nu doresc să-l cunoască nimeni? Și cu certitudine lucrurile așa stau.

Vizionarul de pe Patmos redă un tablou interesant care se pare că ne ajută a înțelege prezența mîntuitorilor în Sanctuarul ceresc în fiecare lună. „În mijlocul cetății și pe cele două maluri ale rîului, era pomul vieții rodind douăsprezece feluri de rod, și dînd rod în fiecare lună“.

Această tablou, sub un unghi diferit îl prezintă și Isaia în cap. 66, 23. Cînd cei răscumparați se vor prezenta de douăsprezece ori în Sanctuarul ceresc în prezența lui Dumnezeu, atunci desigur lucrul acesta este în legătură cu roadele și rostul pomului vieții, care rodește în fiecare lună, și atunci va fi adunarea tuturor pentru a se bucura în și de prezența Mielului lui Dumnezeu și pentru împlinirea desideratului comun — viața veșnică.

Tendința unora de a face din aceasta o obligativitate prezentă, este străină învăță-

turii Scripturii, a Spiritului Profetic și deci a Bisericii noastre. Asemenea persoane care persistă în astfel de porniri se despart cu bună știință de Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea, care nu cunoaște o altă sărbătoare decît Sabatul zilei a Șaptea.

Dacă totuși, așa cum spune Isaia, cei credincioși se vor prezenta înaintea Domnului în fiecare lună, atunci desigur că în nici un caz lucrul acesta nu va avea loc în forma și pentru motivele pe care le-a avut Dumnezeu cînd a dat poporului vechiului Israel aceste prescripțiuni ceremoniale. Ea nu mai prezintă o problemă de actualitate, ci a rămas o umbră a lucrurilor pironite pe Cruce prin jertfa Domnului Hristos. Asemenea hotărîrii Bi-

sericii din Ierusalim din era primară a Bisericii putem încheia și noi: „Fiindcă am auzit că unii... fără vreo însărcinare din partea noastră (a Bisericii), v-au tulburat prin vorbirile lor...“ „Dacă învață cineva... învățatură deosebi'ă, și nu se ține de cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Hristos, și de învățatura care duce la evlavie, este plin de mîndrie și nu știe nimic; ba încă are boala cercetărilor fără rost și a certurilor de cuvinte, din care se naște pizma, certurile, clevetirile, bănuielile rele, zădarnice ciocniri de vorbe ale oamenilor stricați la minte și care cred că evlavia este un izvor de cîștig. Ferește-te de astfel de oameni“.

C. ALEXE

23 AUGUST 1944, ZIUA ELIBERĂRII

(urmare din pag. 11)

jocura, maltratarea și întemnițarea au fost partea noastră în acele vremuri de tristă amintire. Sub dictatura antonesciană, în răstimp de numai 2—3 ani, sute de adventiști au fost condamnați pentru credința lor religioasă. Dintre aceștia 11 au fost condamnați la moarte și confiscarea averii; iar alții au fost condamnați la cîte 25, 10, 8 și 5 ani muncă silnică.

Memorabila zi de 23 August 1944, a pus capăt tuturor acestor deplorabile stări de lucruri. Libertățile cetățenești au fost restabilite imediat, ceea ce a contribuit la inițierea a noi și însemnate înfăptuiri în diverse domenii. Vorbind de schimbările care s-au produs ca urmare a cotiturii de la 23 August 1944, un scriitor se exprimă astfel: „Ca apele unui izvor desferecat a irumpt energia creatoare a maselor populare. Într-adevăr, scuturînd cătușele, poporul a putut să se dedice de aci înainte unei munci rodnice și aducătoare de belșug și fericire.“

Au trecut 18 ani de la istorica și memorabila zi de

23 August 1944. Astăzi cînd sărbătorim ziua eliberării, suflețele noastre sînt pline de o bucurie nemărginită. Gîndul nostru se îndreaptă cu acest prilej către Cîrmuirea din țara noastră. Îi exprimăm cu acest prilej grațitudinea noastră pentru libertatea de care ne bucurăm și pentru înfăptuirile epocale săvîrșite în anii puterii populare.

Ceea ce ne rămîne nouă de făcut ca cetățeni și credincioși, este ca să apreciem la justa ei valoare străduința pe care Conducerea statului o depune necurmat în vederea progresului și buneistării a poporului nostru. De aceea să ne identificăm cu aspirațiile, cu țelurile ei și să răspundem fără de zăbavă cerințelor patriei. Să fim exemple în muncă, ca niște demni urmași ai Domnului și Mîntuitorului nostru. Să folosim libertatea numai spre binele și fericirea semenilor noștri, urmînd astfel povăța apostolului Petru care zice: „Purtați-vă ca niște oameni slobozi, fără să faceți însă din slobozenia aceasta o haină a răutății“.

EXPRESII BIBLICE

Una dintre expresiile cele mai plăcute din vocabularul Scripturii este „părtășie“. Însemnează participare, a lua parte la, comuniune de interese, tovarășie. Acest lucru este exprimat în Noul Testament printr-un întreg grup de cuvinte, dar din cauza scurtimei acestui articol, pot prezenta numai unul din ele. Acesta unul este cuvântul *Koinonia*. Acest termen este folosit de Plato pentru „coeducație“; este o expresie favorită pentru legătura de căsătorie ca fiind cea mai intimă între ființele omenești.

Acest substantiv abstract este folosit de douăzeci de ori în Noul Testament, și este tradus în unele traduceri ale Bibliei cu „părtășie“ de douăsprezece ori, „contribuție“ o dată, „comuniune de interese“ de patru ori, „distribuire“ o dată, „a comunica“ o dată, și „comunicare“ o dată. În afară de acest substantiv avem (*Koinoneo*) un verb folosit de opt ori în Noul Testament; (*Koinonikos*), un adjectiv folosit o dată; și substantivul (*Koinonos*) un tovarăș, partener, e găsit de zece ori.

Apostolul Ioan vorbește despre părtășia dintre lucrători și adaugă apoi că această părtășie este „cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos“ (1 Ioan 1, 3). El spune credincioșilor ca ei să aibă ceea ce aveau și apostolii. Această părtășie este atât de posibilă, încât Ioan zice în mod literal: „Dumnezeu rămâne în în el, și el în Dumnezeu“ (1 Ioan 4, 15). Astfel de versete ca acestea sugerează ideea unității dumnezeirii; de asemenea prin persoana Fiului, Dumnezeu a întins un pod peste prăpastia cauzată de păcat. Folosirea prepoziției *meta*, „cu“ de către Ioan, în cap. 1, 3 din prima sa epistolă accentuează individualitatea celor trei persoane, chiar dacă expresia *Koinonia* accentuează unitatea lor. Hristos este adevăr și lumină în formă concretă, și este numai

C O M E N T A T E

de

MIHAIL POPA

dacă noi umblăm în lumină ca să ne bucurăm de această părtășie. Pentru cel credincios posibilitățile de binecuvântare care izvorăsc din această părtășie sînt nebănuite.

Cu privire la deosebita legătură cu Fiul să considerăm următoarele cuvinte: Apostolul Pavel în 1 Corinteni 1, 9 vorbește despre Tatăl ca fiind demn de încredere, credincios, și el pune acest cuvînt într-o poziție accentuată în limba greacă. Apoi el declară că Tatăl ne cheamă la părtășie cu Fiul Său, Isus Hristos Domnul nostru. Se poate vedea că aici apostolul nu vorbește de părtășie sau comuniune în spirit cu Hristos, ci se referă la reala participare cu Hristos. Aceasta este, desigur, o participare care deschide ușa la nemăsurate părtășii cu Hristos, cum sînt: împreună moștenitori cu El (Rom. 8, 17), ca fiind asemenea Lui ca fii ai lui Dumnezeu (2 Tes. 2, 14; 1 Petru 4, 13). Gîndul de seamă ce se desprinde din aceste versete este că ne bucurăm chiar acum de multe din privilegiile ce decurg din calitatea de fiu. Aceasta este partea minunată a țintei cuprinsă în expresia „acea părtășie care aparține Fiului Său, Isus Hristos Domnul nostru“. Aceasta este o unire și participare colectivă care nu depinde de credința noastră, ci este pe deplin garantată (asigurată) de credințioșia lui Dumnezeu.

A treia persoană a dumnezeirii. Apostolul Pavel numește cele trei persoane ale dumnezeirii în 2 Corinteni 13, 14 cînd rostește o binecuvîntare, și atunci cînd vorbește despre unitatea acestor trei persoane. În această binecuvîntare el vorbește despre comuniunea Duhului Sfînt, prin care arată că oricine are părtășie cu Spiritul Sfînt are de asemenea harul lui Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu.

Aceasta este cea mai complexă formulare și înțeles al tuturor binecuvîntărilor scrise de Pavel, datorită în parte, după cum se crede, situației neplăcute a ceruitorilor care conținaseră biserica din Corint. Astfel că apostolul vorbește despre mila rață de noi care vine din inima lui Isus Hristos, despre dragostea lui Dumnezeu care trebuie să umple și să inspire pe credincioși a umbra în cale Sale, și apoi despre acel simțămînt al înțelegerii — părtășiei — cu Dumnezeu Sfânt, care unește biserica ca membri ai unui singur trup. Apo., adaugă apostolul: „cu voi toți”, așa încît nimeni nu este lăsat pe dinafară. Acest verset sugerează în mod precis nu numai trinitatea dumnezeirii, dar prin aceasta ne face cunoscut ca și binecuvîntările noastre care vin de sus sînt triple; de asemenea și părtășia noastră cu Dumnezeu este triplă.

În Filipeni 2, 1 Apostolul continuă să dezvolte îndemnul său din capitolul 1, 27; El face cunoscut patru motive pentru a accentua și a înțepări datoritiile creștine. În capitolul 1, 27 el vorbește despre purtarea credincioșilor de a trăi în chip vrednic de Evanghelia lui Hristos într-un spirit de unire; adică în acea dorință lăuntrică care animează pe adevăratul copil al lui Dumnezeu. Acum el dezvoltă acest lucru în capitolul 2, 1. El vorbește despre curajul al cărui izvor este Hristos; despre mîngîierea care decurge din iubire; despre părtășia cu Duhul Sfânt — o participare la darurile și tăria Sa; apoi, despre înțelegere și simțăminte alese.

Totdeauna felul comuniunii creștine este determinat de contextul amănunțit al fiecărei referințe. Acest lucru este deosebit de important pentru o înțelegere a acelor referințe care vorbesc despre *Koinonia* legătura — părtășia — dintre frați, și această părtășie totdeauna denotă o legătură între persoane bazată pe unitatea creștină (Efes. 4, 4). Există o părtășie prin prietenie, o profundă considerațiune lăuntrică pentru

alții. Acest lucru este arătat de Luca în Faptele Apostolilor 2, 42, declarînd că cei credincioși continuau cu stăruință „în legătura frățească”. Aceasta este o părtășie a credincioșilor, unii cu alții: nu un simțămînt lăuntric greu de înțeles, ci o adevărată considerațiune creștină pentru drepturile, privilegiile și buna stare manifestată unii față de alții.

Apostolul Pavel, exprimînd această părtășie în mod practic, obiectiv, vorbește despre o „părtășie practică” motivată prin părtășia lor. De trei ori el folosește termenul *Koinonia* în legătură cu strîngerea de daruri pentru Biserica din Ierusalim. Aceasta este părtășia creștină exprimată ca fiind ceva practic. Cele trei texte sînt: Romani 15, 26; 2 Corinteni 8, 4; 2 Corinteni 9, 13. Ebrei 13, 16 vorbește despre același fel de privilegiu: „Să nu dați uitării părtășia creștină, adică binefacerea și dărnicia”.

Apostolul îndeamnă pe credincioși să respecte diferitele lor obligații, și le spune să îndeplinească toate acestea în spiritul părtășiei creștine.

Apostolul vorbește despre „părtășia în ale Evangheliei” (Filip. 1, 5). El este foarte fericit și mulțumitor lui Dumnezeu pentru Filipeni, și rugăciunea de mulțumire pe care o adresează lui Dumnezeu de fiecare dată cînd se gîndește la ei se bazează pe „părtășia” lor „în ale Evangheliei”. Adică, părtășie în credința personală în Domnul Hristos ca Mîntuitor și Mijlocitor, părtășie în închinăciune, etc.

Este o părtășie deosebită în actul Sfintei Cini (1 Cor. 10, 16). Apostolul vorbește despre paharul asupra căruia pastorul cere binecuvîntarea, și despre pîinea pe care pastorul o frînge, și arată că aceste simboluri sînt un mijloc al părtășiei noastre, al unirii noastre lăuntrice printr-o participare la binecuvîntările jertfei Domnului Hristos de pe cruce. Aceste simboluri sînt un mijloc al unirii noastre vii cu Hristos. Paharul și pîinea nu se spune că sînt sîngele și trupul lui Hristos, ci o

părtășie (*Koinonia*), o împreună participare a singelui și a trupului. Să se noteze faptul că Apostolul nu spune „părtășia”, deoarece aceasta ar însemna că actul Sfintei Cini ar fi singurul mijloc al părtășiei; astfel el zice: „o părtășie”, și anume una care este sfîntă, o reală participare la binecuvîntările trupului crucificat și a singelui vărsat a Domnului Hristos pentru îndreptățire și pentru iertarea păcatelor zilnice.

Ceilalți termeni importanți ai părtășiei din Noul Testament prezintă un vast domeniu al părtășiei creștine. Ei vorbesc despre o părtășie între oameni numai pentru că ei sînt oameni. Există o părtășie în cele materiale, părtășie în experiență, copărtășii în afaceri, în probleme de răspundere. Nu există grup de cuvinte în Noul Testament mai potrivit decît acelea de părtășie în lucrurile dumnezeiești și în cele pămîntești.

Rădăcina cuvîntului biblic părtășie își are origina (începutul) de la numele Iehova, care exprimă în mod vădit viață în desfășurarea și forma ei reală, în afară de faptul că exprimă ideea prezenței cu poporul Său. În convorbirea avută cu Moise cu privire la numele Jahweh, Domnul exprima ideea de relație (de legătură), deoarece viața implică ideea generală de relație. Jahweh înseamnă Dumnezeu care este prezent cu poporul Său; și El a zis: „Eu voi fi negreșit cu tine” (Exod 3,12). Tot așa și Sanctuarul era un loc pentru întîlnire, pentru părtășie frățească; și acolo Moise vorbea lui Dumnezeu ca unui prieten (Exod 33,7—11). Profeții socoteau Templul ca fiind locul de întîlnire a lui Dumnezeu cu poporul Său. Capitolul al șaselea din Isaia este un tablou grafic de cuvinte redînd această idee a prezenței lui Dumnezeu cu poporul Său ales.

Părtășia la Sfînta Cină, despre care am amintit pe

(continuare în pag. 23)

„CÎT AVEM PRILEJ, SĂ FACEM BINE!“ . . .

„Așa dar, cit avem prilej, să facem bine la toți...“
Gal. 6, 10.

Facerea de bine este un rod al Spiritului Sfânt, (Gal. 5, 22) deci, una din caracteristicile evidente ale creștinismului practic. Cine face binele, zice evanghelistul Ioan, este din Dumnezeu; cine face răul, n-a văzut pe Dumnezeu (3 Ioan 11). Copiii lui Dumnezeu, adică adevărații creștini se cunosc dar și după măsura în care au învățat să facă în viața lor de toate zilele, binele.

Cine știe să facă bine și nu face, săvârșește păcat (Iacob 4, 17). Omul care zice că este creștin, dar care nu face binele, este asemenea unui pom, care nu face roade, și despre care însuși Isus zice: „va fi tăiat și aruncat în foc (Mat. 7, 16—19).

EXPRESII BIBLICE COMENTATE

(urmare din pag. 22)

scurt este o continuare a acestui cuvânt de relație. Denumirea de „Sfînta Împărtășire“ vine dintr-o altă traducere a cuvîntului *Koinonia* din 1 Corinteni 10, 16, „comuniune“ sau „împărtășire“. Paharul și piinea însemnează o împărtășire, o participare la o salvare comună, și mai precis sugerează ideea unirii în pîrtășia frățească unii cu alții, pîrtășia cu Iehova, Domnul oștirilor cerești.

Dar, după cum nu poți cu lege struguri din spini sau smochine din mărăcîni, tot așa zice Evanghelia lui Hristos; nu poate un om firesc, un om rău, nerenăscut, să facă bine. Despre oamenii firești, regele profet David zicea încă de mult: „S-au stricat oamenii, fac fapte urîte; nu este nici unul care să facă bine“. (Ps. 14, 2).

Mulți oameni cred că fac bine atunci, cînd nu fac nici un rău nimănui sau cînd întorc bine pentru bine. Dar facerea de bine în adevăratul ei înțeles este atunci, cînd faci bine nu numai celui care ți-a făcut bine sau numai celui care te iubește, ci cînd faci bine celui care ți-a făcut rău sau care nu te iubește.

Cunosc un proverb, care zicea: „A întoarce rău pentru bine, este diavolesc; a întoarce rău pentru rău, este dobitolesc; a întoarce bine pentru bine, este omenesc; a întoarce bine pentru rău, este dumnezeesc“.

A răsplăti cu rău celui care ne-a făcut bine, este în adevăr un lucru diavolesc. D'n nenorocire s-adeverește adesea cunoscutul proverb care zice: „pe cine nu lași să moară, nu te lasă să trăiești“. Și se găsesc încă și astăzi mulți care întorc răul pentru bine.

A întoarce rău celui care ne-a făcut rău, adică a blestemă pe cel care ne blestemă, a înjura pe cel care ne înjură, a fura pe cel care ne fură, a bate pe cel care ne bate, este un lucru dobitolesc. Șarpele care este călcat pe coadă, mușcă. Calul în care dai cu biciul, te lovește

cu piciorul. Așa și unii, deși numiți creștini, înjură cînd sînt înjurați, bat cînd sînt bătuți, cu alte cuvinte întorc răul pentru rău.

A face bine numai celor care ne fac bine, și a iubi numai pe cei ce ne iubesc, e un lucru natural, dar omenesc; dar a face bine celui care ne blestemă, este un lucru dumnezeesc, și trebuie să caracterizeze neîntreput pe adevărații creștini, pe adevărații fii ai lui Dumnezeu.

Acesta este însă un meșteșug pe care nu-l cunosc încă mulți creștini din ziua de azi.

Cu toate acestea, Evanghelia lui Isus Hristos de mii de ani îndeamnă pe urmașii Lui, să facă așa.

„Luați seama“, zice apostolul Pavel „ca nimeni să nu întoarcă altuia rău pentru rău, ci căutați să faceți totdeauna ce este bine atît între voi, cît și față de toți“. 1 Tes. 5, 15.

„Îndeamnă-i“, scria pe vremuri lui Timotei, „să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții“. 1 Tim. 6, 18.

„Adevărat este cuvîntul acesta“, scria Pavel lui Titu, „și vreau să spun apăsate aceste lucruri, pentru ca cei ce au crezut în Dumnezeu, să caute să fie cei dintîi în fapte bune. Iată ce este bine și de folos pentru oameni“. Tit 3, 8.

Ca unii care am crezut în Dumnezeu și care cunoaștem voia Lui, trebuie să căutăm să fim cei dintîi în fapte bune, și de folos pentru oameni.

R. P. PAULINI

Voios ard candelile toate

În Locul Sfânt al Templului divin
E-un sfeșnic scump, un minunat tezaur,
Cu șapte brațe, revărsînd lumină,
Din cele șapte candelile de aur.

Lumina lor se-mprăstie sublim
Și dă viață formelor de îngeri;
Frumos străluce chip de heruvimi
Pe plăcile de aur, în răsfrîngeri.

Aici se-arată Preotul smerit
Slujînd a sufletului ispășire,
Cu scumpul sînge-al Mielului jertfit
Făcîndu-și drum spre Domnul în Mărire.

Lumină este-n Templu orișicînd
Și-atunci cînd Preotul slujește...
Mărirea, stînd în Locul cel Prea Sfînt,
Spre-a noastră fericire străjuiește.

E pace între om și Dumnezeu
Și văd că toate-s foarte minunate...
În sărbătoarea sufletului meu
Voios ard spornic candelile toate.

D. F.

DIN MINUNILE TEHNICII

— Cea mai mare hidrocentrală care dă curent: Hidrocentrala „Kuibîșev” de pe Volga (2.100.000 kw).

— Cea mai adîncă sondă: sonda de petrol forată în S.U.A. în delta Mississippi. Adîncimea de 6.884 m.

— Cea mai adîncă mină: mina de aur ce se găsește în statul Misore (India). Adîncimea 3.300 m. cu tendința de a cobori cu 159 m.

— Cea mai lungă cale ferată: Marele drum siberian, în U.R.S.S., între Celeabinsk și Vladivostok. Lungimea: 7.416 km.

— Călea ferată situată la cea mai mare înălțime: în munții Anzi, între Chile și Argentina, la 3.858 m.

— Șoseaua situată la cea mai mare altitudine: Șoseaua Sinin-Lhasa Cendü în podișul Tibetului (R.P. Chineză), la 5.330 m.

— Cel mai lung tunel: tunelul Simplon, între Berna (Elveția) și Milano (Italia). Are 19.780 m.

— Cel mai lung canal contemporan: Canalul Erie, în S.U.A. între lacul Erie și fluviul Hudson. Are 560 km. lungime.

— Cel mai lung baraj al unei hidrocentrale: barajul hidrocentralei de la Gorki, de pe Volga (U.R.S.S.). Lungimea barajului: 15,2 km.

CÎTE CEVA DESPRE OM

Corpul omenesc este acoperit de 15.450 cm. piele.

Glandele salivare ale omului produc zilnic 1 kg. de salivă.

Intr-un an, un om consumă alimente și băuturi care cîntăresc de 16 ori mai mult decît propriul său corp.

În corpul omenesc se găsește o cantitate de fosfor din care s-ar putea fabrica 40 de cutii de chibrituri.

Ca să putem vorbi, în organismul nostru funcționează simultan 72 de mușchi.

Păstrarea curățeniei corporale este foarte importantă pentru sănătatea omului. Igieniștii au stabilit că pe un centimetru pătrat de piele se găesc pînă la 40.000 de microbi. Pe corpul întreg se află 85.000.000 pînă la un miliard. Rufele purtate o săptămîină cîntăresc din cauza murdăriei depuse prin parf, sudoare, etc., cu o sută de grame mai mult decît atunci cînd le-am îmbrăcat.

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 7-8 — IULIE - AUGUST 1962

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST DE ZIUA A ȘAPTEA
DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÎNA

Apare la două luni odată sub conducerea unui comitet

Redacția și Administrația:

București, Str. Ghenadie Petrescu Nr. 116, Raionul T. Vladimirescu

Oficiul poștal 20

TELEFON 21.59.60

Redactor: DUMITRU POPA

O STEA

O stea se ivi maiestoașă pe cer,
De nimeni văzută vreodată;
Lumina-i puternic sclipind în
eter,
Străbate întinsuri de-ndată.

E steaua ce-n lume din cer
aducea,
Pe razele ei de lumină,
Măreața vestire că Hrist se
năștea
Luînd chip de om și de tină.

In tainica noapte, de îngeri un
cor
In imn prea sublim cu renume,
Cînta în acel celestial sfînt
decor,
Un cîntec, întîiul din lume.

E cîntecul slavei cerești pe
pămînt;
E cîntec de sfîntă unire.
Familia mare din cerul prea
sfînt
Cu oamenii vrea înfrățire.

E cînt de nădejdi ce nutrite-s
de mult,
În suflete greu asuprite;
E cînt ce aduce-n al vieții
tumult,
Nădejdi și dorinți împlinite.

E cîntecul păcii adusă de sus,
Și-n lume o bună-nvoire;
E vestea cea mare că Domnul
Isus,
In trup coborî-n omenire.

Și cîntecul grabnic fu prins
de-un izvor,
Și-l duse pe-a apelor unde;
Chema la-nfrățire și pace un
cor,
De ape din șes și din munte.

Și-al păcii vers iarăși pe aripi
de vînt,
Din colțuri de lume s-adună,
Ne cheamă la pace, ne cheamă
la cînt,
Prin glas de zefir și furtună.

Și munți și păduri de olivi și
stejari,
Și codrii pe-ntinse pămînturi;
Natura întreagă de timp
seculari,
Ne cheamă la pace în cînturi.

In toate acestea aud glasul
blînd,
Puternic și plin de iubire:
„Vă las pacea Mea aici pe
pămînt,
Păstrați-o în sfîntă-nfrățire“.

I. GH.

= CURIERUL ADVENTIST =

REDACȚIA ȘI AD-ȚIA: BUCUREȘTI, RAIONUL T. VLADIM. STR. MITROP. GHEN. PETRESCU 116
APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET